

Phạm Ngọc Hùng

Thơ và bình Thơ

Phạm Ngọc Hùng

Hà Nội 2008 - 2023

Thơ và bình Thơ
Phạm Ngọc Hùng

Hà Nội - 02/2008-12/2023

Thơ và bình Thơ

Từ lâu đã muốn tập hợp các bài thơ và bình thơ có trong blog Wordpress thành một tập dưới dạng PDF, nhưng rồi cứ lần lữa... Mãi đến sau khi đã tuyển xong các tập bài viết mới bắt đầu tuyển thơ. Có lẽ vì cảm giác khá ngại vì... rất nhiều bài?

Tuy nhiên là khi bắt tay vào làm thì không ngại nữa, vì bắt gặp nhiều bài thơ khá thú vị mà mình từng viết ra được. Đặc biệt cuối những bài thơ đó thường có đường dẫn đến các bài đã đăng lên Facebook. Nhân đó mà được đọc lại những comment của bạn bè đồng viên khen ngợi.

Rất tiếc là khi tuyển lên PDF, không đưa được các đường dẫn đó vào, chúng chỉ tồn tại trên trang Wordpress thôi... Tuy trong tuyển này đa phần là những bài thơ khá bình thường, có lẽ chỉ chừng 3-4% là những bài tâm đắc? Nhưng chúng gắn với những cảm xúc thực của mình vào những thời điểm nào đó và nó có ý nghĩa với mình.

Xin trân trọng giới thiệu cho những ai hữu duyên, tình cờ đọc đến...

Hà Nội 19-12-2023

MỤC LỤC CÁC BÀI VIẾT

- Hoa đèn	Trang 5	- Giã từ	Trang 50	- Sinh nhật Vợ	Trang 82
- Mặc tưởng	Trang 6	- Ảnh cũ giờ lại	Trang 51	- Thơ đề ảnh (2)	Trang 83
- Phố ga	Trang 8	- Sự giống	Trang 52	- Thơ tình 8/3	Trang 85
- Hoa chua me đất	Trang 9	- Chia tay	Trang 54	- Thơ tặng mình	Trang 87
- Bông hoa tình yêu	Trang 10	- Sinh nhật xa	Trang 55	- Phong lan nở	Trang 88
- Tình yêu đại khờ	Trang 13	- Ảnh cũ	Trang 56	- Về lại Lạng Sơn	Trang 89
- Mưa biển	Trang 15	- Khoảnh khắc	Trang 57	- Em vẫn là em, anh...	Trang 90
- Mùa thu	Trang 16	- Phượng rớt	Trang 58	- Nuôi tiếc	Trang 91
- Vịnh Thơ vờ	Trang 17	- Lỡ hẹn	Trang 59	- Thơ cuối năm	Trang 92
- Comment Tình yêu (<i>Bình</i>)	Trang 18	- Đoàn khúc mưa	Trang 60	- Chia tay tháng Năm	Trang 94
- Tán phét (<i>Bình</i>)	Trang 21	- Va-len-tin giờ...	Trang 62	- Ánh sáng	Trang 95
- Con người và thiên nhiên	Trang 26	- Cáo tật thị chúng	Trang 64	- Bình minh sủi tràn trà	Trang 96
- Một thời	Trang 28	- Bác P.N Huyền	Trang 65	- Thu Hà Nội	Trang 97
- Mùa Đông	Trang 29	- Câu thơ hay (<i>Bình</i>)	Trang 66	- Sinh nhật cháu	Trang 98
- Hoa Tầm xuân (<i>Bình</i>)	Trang 30	- Tản mạn Tháng 5 (*)	Trang 67	- Răng giả	Trang 100
- Về người chị...(<i>Bình</i>)	Trang 33	- Quanh bài thơ (*)	Trang 68	- Mây mù ngôn ngữ	Trang 101
- Lịch sử	Trang 37	- Bài thơ hay	Trang 70	- Thơ cuối năm 2021	Trang 103
- Take Me to with You	Trang 38	- Lên chùa	Trang 71	- Năm mới	Trang 104
- Sáng cuối đông	Trang 39	- Khúc hát cũ	Trang 72	- Thơ cuối năm 2022	Trang 105
- Về quê một mình	Trang 40	- Thơ đề ảnh (1)	Trang 73	- Ngày ấy	Trang 106
- Chuyện bao đồng	Trang 41	- Thấy lại một thời	Trang 77	- Miền ký ức	Trang 107
- Воспоминания	Trang 42	- Nỗi niềm	Trang 78		
- Chờ người nơi ấy	Trang 45	- Valentin này	Trang 79		
- Bên nhau	Trang 46	- Nghe tin bác ốm	Trang 80		
- Biển quê	Trang 47	- Bị ốm	Trang 81		

Hoa đèn

Kính tặng mẹ

Có dịp ôn bài bên ngọn đèn khuya
Con lại nhớ câu ngày xưa mẹ dạy
Hoa đèn nở là niềm vui đến đây...
Nghe băng khuâng như một giấc mơ thơ.

Mẹ già rồi, tóc đã trắng nhiều chưa?
Những đêm rất khuya chong đèn dệt vải
Tiếng thoi đưa đêm thời gian vôi vôi
Đếm những nếp nhăn ghi mặt mẹ tháng ngày...

Có dịp ôn bài con lại thấy hôm nay
Bên ngọn đèn khuya hoa đèn nở đỏ
Nở rất tròn như niềm vui đến đó
Chúc mẹ vui nhiều khi nghe nói câu xưa...

Hoa đèn nở tròn như những vần thơ
Ta viết hôm nay gửi về tặng mẹ
Chúc mẹ khỏe nhiều, vui lên mẹ nhé
Hoa đèn nở đầy trên trang sách đêm nay.

Thị xã Lạng Sơn: 5/1975

Mặc tưởng...

(Kính tặng Bố, mẹ và các anh chị em tôi)

Những đứa con từ một mẹ sinh ra
Tổ quốc gọi, người một nơi ly tán
Không ai đếm thời gian, nhưng thời gian để lại dấu trên mặt người ở lại
Bố mẹ gánh thêm trên vai mình, năm tháng của những đứa con.
Tuổi già ghi trên mặt mẹ những nếp nhăn
Đến cuối đời vẫn còn vất vả...
Tình thương mẹ bộc thành lời trong mỗi chúng tôi.

Khi quây quần dưới âm cúng mái rơm
Thì Bố xa nhà một mình cô đơn
Không được hưởng tình những đứa con sưởi ấm
Khi Bố về nhà... tuổi già cũng đến
Còn chúng con lại mang hơi ấm ra đi...

Bố xẻ tình thương cho mỗi đứa con
(Đứa xa nhất, được phần nhiều nhất)
Còn lại mình một căn nhà cô đơn
Bao nhiêu năm cho một lần đủ mặt?

Tình thương Bố, trong chúng tôi, đọng thành suy nghĩ
Để một ngày mưa lại thương nhớ khôn nguôi...

Đã lớn khôn rồi, mỗi đứa một nơi
Những phút gặp nhau cùng nhớ về quê cũ.
Không ai nói nhưng chúng tôi cùng nghĩ
Đến Bố Mẹ đã già, trong một nỗi niềm chung...

Thị xã Vĩnh Yên: 10/1979

Phố ga

Phố ga ồn ào vào buổi chiều
Khi đoàn tàu rời ga vội vội
Phố ga rất sâu khi trời về tối
Nghe tiếng còi tàu rơi trong đêm khuya...

Tôi qua phố ga một buổi trưa hè
Những ngôi nhà nằm yên dưới nắng
Tiếng con tàu rì rầm dần đi xa vắng
Nói phố ga gần với phố ga xa...

Tôi lớn lên ở vùng biển bao la
Vốn yêu tiếng rì rầm của biển
Nên mỗi lần tàu rì rầm bánh chuyển
Là một lần lại nhớ quê hương.

Ôi tiếng còi tàu mênh mông yêu thương
Và tiếng con tàu rì rầm xao xuyến
Nhắc những nơi tôi đi tôi đến
Những phố ga gần, những phố ga xa...

Vinh-tháng 5/1974

Hoa chua me đất

*(Hoa chua me cánh tím nhị vàng
Dành sắc cho đời, riêng giấu mùi hương...)*

Đẹp dịu dàng mà không đài các
Như Lay-zơ hay Vi-ô-lét
Hoa chua me gần gũi với đời
Màu tím thanh tao dưới ánh mặt trời...

Những giọt vàng tươi như những nụ cười
Rất dễ mến không hề gượng nhẹ
Ở đâu đất hoang, ở đâu cũng thể
Kích thích tình đời, ơi hoa chua me...

Ta yêu em với lòng say mê
Như người yêu ta dịu hiền bé nhỏ
Bình minh dậy rồi, em ơi bừng nở
Cánh tím dịu dàng trước gió khẽ lay...

Màu tím bừng lên dưới nắng trưa nay
Những nụ cười vàng sáng ngời mặt đất
Ơi hoa chua me, ta yêu em nhất
Như mỗi tình đầu mệnh mông bao la

Hoa chua me, ơi người yêu xa...

Trường văn hóa Bộ tổng tham mưu-Thị xã Lạng Sơn 15-3-1975

Thử cảm xúc (1)

(Nghĩa là thử xem, nếu muốn làm một bài thơ về một chủ đề nào đó, liệu mình có còn viết được nữa không, trong khi “tiểu thuyết” cần một loạt bài thơ cho nhân vật chính?)

Vậy là tôi ngồi vào máy và thử viết về... Tình yêu. Có thể gõ một cái đầu đề như thế này: “Bông hoa tình yêu”, rồi viết ra sao nhỉ? Chẳng hạn như):

Bông hoa tình yêu

Có ai đã ví tình yêu như bông hoa không?
Hoa bưởi ư? Tinh khôi e ấp
Giản dị tỏa hương trong chiếc khăn tay
Cô hàng xóm năm xưa nào gói cho chàng hàng xóm?

Bằng lăng ư?
Tím như tình yêu thôn nữ?
Nhưng chỉ thấy mọc ở phố phường
Ngăn ngắt mỗi khi hè về chang chang tiếng ve.

Bằng lăng có cạnh tranh được không?
Với góc phố nở đầy phượng vĩ
Đỏ rực nổi nhớ học trò...

Hoa sim ư? Tím ngắt chiều hoang biên giới
Khi anh lính nhớ về em gái nhỏ
Nơi chiều quê cô liêu...

Hay là hoa hồng? Gai hay không gai?
Bạn thích tình yêu nào
Đắng cay trác trở
Hay bình yên phẳng lặng?
Mà hoa hồng, ai biết là màu gì
Hồng, trắng, xanh, vàng?
Nư Tình yêu có màu chẳng?

Tình yêu có thời không? Như hoa có thời.
Có thời tình yêu là Lay-zon
Chị ôm một bó tinh khôi
Bên cạnh anh chồng độc đáo
Chân dận giày đinh
Mình xanh quân phục.

Có thời tình yêu là hoa hồng
Tết thành bím
Rủ dài đến gót...

Có thời tình yêu là Phong lan
E áp nụ cười hàm tiếu
Em cười chân sáo bên anh...

Không có thời nào Ti-gôn cho tình yêu
Nhưng ai cũng nhớ trái tim tan vỡ
Dành cho tình yêu mệnh yếu
Giữa chàng và nàng.
Ti-gôn nhị sắc
Mối tình đa mang, trái ngang
Anh cứ chờ còn em đi mãi, không về...

Có ai ví tình yêu như bông hoa không?
Tình yêu có thời không?

Và bạn thích tình yêu nào?
Đắng cay trái ngang
Hay phẳng lặng bình yên?

Bạn sẽ nói không thích được
Cuộc đời sẽ mang tình yêu đến cho mỗi người.
Dù là bình yên phẳng lặng
Hay trắc trở đa đoan
Làm sao biết trước?

Hãy nhận lấy thôi
Chỉ cần biết rằng đó là tình yêu
Ta hằng chờ đợi
Trong cuộc đời này
Tình khôi!

Ví dụ thế. Bạn có cho đó là một bài thơ về tình yêu không? Nó có gợi cho bạn một chút cảm xúc nào không?

Hà Nội 03/06/2008

Thử cảm xúc (2)

(Nghĩa là thử xem, nếu muốn làm một bài thơ về một chủ đề nào đó, liệu mình có còn viết được nữa không, trong khi “tiểu thuyết” cần một loạt bài thơ cho nhân vật chính?)

Vậy là tôi ngồi vào máy và thử viết về... Tình yêu. Có thể gõ một cái đầu đề như thế này: “Bông hoa tình yêu”, rồi viết ra sao nhỉ? Chẳng hạn như:

Tình yêu đại khờ?

Ai đó bảo tình yêu là đại khờ
Lại ai đó bảo rằng không phải vậy
Vậy Tình yêu đại khờ là sao?
Không đại khờ là sao?

Anh đại khờ công em đi trong mưa
Thị xã hoang vu miền sơn cước
Mặc lưng em ngấm nước
Lạnh đến thấu xương.

Em bảo anh không đại khờ
Anh yêu em và tình yêu có lửa
Lửa tình yêu đôi lứa

Cháy mãi trong tim nhau
Em có thấy lạnh gì đâu?

Em dại khờ cứ tin lời anh
Rằng muôn ngàn tình thương mến
Anh chỉ dành tặng em!

Anh lại bảo em đâu có dại khờ
Khi yêu nhau là em hạnh phúc
Tình yêu anh trao em là có thật
Có dối lừa gì đâu.

Dù giờ là mai sau
Hai đứa chia về đôi ngã
Nếu lại trở về năm cũ
Ta lại đến với nhau...

Hai đứa dại khờ đi chơi những đâu
Không đến nơi đông vui tấp nập
Chỉ riêng với nhau nơi hoang vắng nhất
Chơi gì nơi ấy hả em?

Chơi gì khi đi bên anh
Hai đứa chỉ nhìn nhau không nói
Dưới rặng cây mát lá nhìn bồi rối
Hai kẻ dại khờ... bên nhau?

Em có dại khờ gì đâu
Em yêu anh nên em mới thế.
Anh có dại khờ gì đâu
Anh yêu em nên anh mới vậy.

Tình yêu dại khờ là thế
Hãy yêu bạn biết ngay thôi
Tình yêu không dại khờ là thế
Không tin bạn cứ thử coi?

Hà Nội 05/06/2008

Viết ngắn?

Tự ái khi thấy Thiêt Hùng bủ phải có... cháu nội mới viết được ngắn? Sáng nay trước khi đi họp, tôi nháp bài này ra giấy, sửa sang rồi trưa về tranh thủ post lên. Xong xuôi, ngắm nghĩa, thấy té ra mình cũng viết ngắn được, chứ bộ? Hì hì...

Mưa biển

Tôi ngồi ngắm mưa trên biển
Bỗng dung cứ nghĩ thế này
Ngoài kia như tình yêu vậy
Nồng nàn, mãnh liệt, đắm say...

Biển khát. Cuồng si biển hát
Mưa tuôn. Mê dại mưa tuôn
Biển cuộn dập dồn con sóng
Mưa òa ngây ngất từng cơn...

Tình yêu vẫn luôn như vậy
Nồng nàn, mãnh liệt đắm say
Bạn cứ yêu rồi khắc biết
Tình như mưa biển thế này?

(Nhớ về những cơn mưa biển)

P/S: Sửa lần 1 sau khi post: 17h. 13/6/2008.

Chợt thấy mùa thu về.

Một sáng tôi đi bộ muộn hơn bình thường nên bắt gặp một khung cảnh như quen như lạ nơi cổng trường THCS Giảng Võ bên hồ: Cha mẹ các em học sinh vội ghé xe máy bên cổng trường và ríu rít khăn đỏ, đồng phục chen vai qua cổng. Để rơi lại những câu chào vội vã xen lẫn tiếng cười trong trẻo. Tôi chợt nhớ ra một mùa hè thế là đã qua. Mùa thu, mùa tựu trường của các em nhỏ đã lại đến rồi...

Mùa thu

Không phải lá vàng bay bay trên phố
Thậm thì nhắc ta về mùa thu
Mà qua cổng trường xôn xao em nhỏ
Hây hây má đỏ môi cười...

Một mùa hạ qua rồi
Cũng qua rồi cổng trường vắng lặng
Những chiếc xe vội dừng bên cổng
Ríu rít chân chạy, câu chào.

Tôi hỏi mùa thu lá rụng lao xao
Sao đã chia tay mùa hè vội thế?
Nụ cười thu- vàng như nắng nhẹ
Và bầu trời xanh- trong vắt thu.

Hà Nội 31/8/2008

Vịnh “Thơ vỡ”

Nhà thơ Nguyễn Đình Xuân bên báo Quân đội vừa đi... “điên dã” về. Thấy làng blog có nhiều bạn trẻ chia tay tình yêu, bèn góp... buồn (?) bằng một chùm thơ “thất tình” của riêng mình, đặt tên là “Thơ vỡ”. “Mô tôi” bỗng thấy chân tay ngứa ngáy, liền “tức cảnh sinh tình” viết mấy câu gọi là vịnh “Thơ vỡ”, dựa ý các câu trong chùm thơ để thử “góp cảm xúc” với chàng thi sĩ quân đội trẻ trung này.

Như mũi dao xăm một thuở đại khờ
Ta khắc vào đêm hình hài tan vỡ
Gió không thổi thì thắm bên tai nữa
Bình minh rồi, ta lại hát lên thôi!

Ngày đã tới và đêm đã trôi
Bóng tối đọng trên cây bịn rịn
Để lại thêm lần chùm nhớ chín
Như tình yêu muôn thuở lại tái sinh...

Vàng trắng lại gác vào gác đêm
Gió cựa, sương giăng mái phố
Dưới bóng có người em gái nhỏ
Thầm thì tựa bờ vai ai...

Hà Nội: 03/09/2008

Comment tình yêu...

(Bình Thơ. Nhân đọc lại T.T.Kh, một thiếu nữ tài hoa, bí ẩn của thơ Việt)

Mấy hôm nay có giờ rảnh, lại vương học chính trị hai ngày liền, có “chút nắng vàng” mãi chả chịu bay đi cho, mở blog ra thấy chính mình cũng... chán cho mình, hưởng chi hảo khách? Bèn nghĩ cách “đuổi nắng đi”? Tuy nhiên, biết lấy gì mà đuổi nắng đây ta? Buổi sáng đi bộ ra hồ, đã thấy tiết lạnh se se. Bỗng nhiên cứ thấy phảng phất mấy từ “Bài ca đan áo” nào đó đã từng đọc... Và rồi cũng mơ hồ nhớ ra, dường như đó là thơ của T.T.Kh? Liên bị cái chất thơ tình man mác như một thứ nhạc vàng thời tiền chiến trong “Hai sắc hoa tigôn” ám ảnh.

Gặp phút rảnh, tranh thủ gõ vô Google thì tìm được mấy bài thơ được cho là của T.T.Kh ngoài bài thơ nổi tiếng về hoa tigôn kia: “Bài thơ thứ nhất”, “Đan áo cho chồng” và “Bài thơ cuối cùng”. Đọc lại mấy bài này, bỗng thấy có chút cảm xúc, bèn quyết định lấy thơ T.T.Kh để... “đuổi nắng vàng” đi. Trước tiên là thử tìm nguyên cớ để một thiếu nữ bí ẩn nào đó mang tên T.T.Kh đã viết nên cái “tuyệt tình thi” mang tên loài hoa tigôn ấy.

Vào Wikipedia Việt ngữ, đọc được những dòng này: “Sau khi truyện ngắn Hoa tigôn của Thanh Châu đăng năm 1937 trên Tiểu thuyết thứ bảy (Hà Nội), tòa soạn nhận được hai

bài thơ, ký tên T.T.Kh, do một thiếu phụ trạc 20, dáng bé nhỏ, thùy mị, nét mặt u buồn, mang đến gửi cho chủ bút, xin đăng báo”.

Thấy có chút manh mối, liền tìm đọc truyện ngắn “Hoa tigôn” của Thanh Châu và chợt nghĩ ra một cái... logic như thế này:

Chàng Thanh Châu nhà văn – hay cũng chính là chàng họa sĩ trong truyện? – lang thang đi vẽ ở Làng Mọc, thuộc ngoại ô Hà Thành, tình cờ bắt gặp một thiếu nữ tuổi chừng 17 bên giàn tigôn. Chỉ nhác thấy dáng hình mà đã yêu thầm trộm nhớ mà thành truyện?...

Tình cờ, một thiếu phụ tuổi trạc 20, tên T.T.Kh ở tận “vườn Thanh” (?), đọc được truyện, thấy sao giống hệt chuyện mình:

“Buồn quá! Hôm nay xem tiểu thuyết

Thấy ai cũng ví cánh hoa xưa

Nhưng hồng tựa trái tim tan vỡ

Và đỏ như màu máu thấm phai!”

(Hai sắc hoa tigôn)

Thì ra, hai cô thiếu nữ 17 tuổi ấy đều yêu hoa tigôn, đều vương “lưới tình” của một “chàng nghệ sĩ”. Chỉ khác là ở cái tuổi 17 ấy, T.T.Kh và chàng nghệ sĩ đã từng quấn quýt bên nhau, giản dị, thân mật: “Người ấy thường hay vuốt tóc tôi”, còn thiếu nữ làng Mọc thì chưa chấp nhận cái nhìn... trộm qua hàng đậu thưa của chàng họa sĩ, nên đã “cau mày tỏ vẻ không bằng lòng.”

Tuy nhiên, về sau cả hai đi lấy chồng và đều dành cho người tình và người yêu mình thuở xưa những tình cảm sâu nặng: Thiếu phụ làng Mọc thì xuyết nữa đã bỏ chồng theo tiếng gọi của ái tình, nếu không “đến phút cuối cùng, em bỗng sợ...”. Còn thiếu phụ 20 tuổi ở “vườn Thanh” thì cứ mỗi thu về lại thấy nhớ đến quận thất cái “tháng ngày xa” ấy:

“Anh ạ, tháng ngày xa quá nhỉ...

Một mùa thu cũ một lòng đau.

Ba năm ví biết anh còn nhớ

Em đã cầm lời có nói đâu?”

(Bài thơ cuối cùng)

Có một thứ mâu thuẫn rất đỗi... đàn bà trong khổ thơ này: Vừa thầm mong người ấy đến, lại vừa không dám tin sẽ có chuyện đó. Lại run sợ ngay cả tâm tưởng của chính mình. Thành ra chỉ là chiếc lá thu rơi khẽ thôi mà thiếu phụ “vườn Thanh” lại cảm giác được tiếng xiết của cạnh lá lên mặt hè? Cái tiếng động mà nếu có, cũng chỉ cửa vào tâm can riêng người nghĩ đến nó mà thôi:

“Tôi run sợ nột lặng im nghe

Tiếng lá thu khô xiết mặt hè

Như tiếng chân người len lén đến

Song đời nào dám tưởng ai về.”

(Bài thơ thứ nhất)

Cái tâm trạng bất an của người thiếu phụ trẻ ấy hai lần được khắc họa bằng những tiếng than ai oán. Một lần ở Bài thơ thứ nhất: “Gió hơi làm sao lạnh rất nhiều”. Một lần ở Bài thơ cuối cùng: “Đêm hơi làm sao tối thế này?”. Thiết nghĩ, chỉ có tiếng “ma hời” của dân Chiêm Thành trong “Điêu tàn” của Chế Lan Viên mới khiến người đọc rùng mình lạnh gáy như khi đọc hai câu thơ tưởng như có mùi tử khí đó!

Và, cả thiếu phụ làng Mọc trong truyện, lẫn thiếu phụ “vườn Thanh” trong thơ đều bị ám ảnh bởi cái hình hài tim vỡ ứa máu của sắc hồng tigôn, khi chợt thấy (dù chỉ là) những cánh hoa khô! Thiếu phụ làng Mọc thì gửi hoa cho chàng họa sư: “một dây hoa ti gôn nhỏ ép rơi ra: những nụ hoa chum chúm hình quả tim vỡ, đỏ hồng như nhuộm máu đào”, còn thiếu phụ “vườn Thanh” thì “đọc” thấy hoa ấy mà thổn thức về một mối tình đã chết:

Đang lúc lòng tôi muốn tạm yên
Bỗng ai mang lại cánh hoa tim
Cho tôi ép nốt dòng dư lệ
Nhỏ xuống thành thơ khóc chút duyên.
(Bài thơ thứ nhất)

....

Có thể viết rất nhiều về những bài thơ buồn mang mang và rất ảm tượng của T.T.Kh như đã kể trên, đặc biệt là “Hai sắc hoa tigôn”. Nhưng không thể phủ nhận điều này: truyện “Hoa tigôn” của Thanh Châu đã có một mối tương giao điệu tưởng nào đó với thi nhân, và bài thơ như một cái comment tình yêu khắc khoải của người thiếu phụ “vườn Thanh” mới chỉ vừa 20 ấy...

Hà Nội 12/11/2008

Tán phét

(Chỉ để thay đổi không khí)

Rồi cũng qua những ngày căng thẳng, có lúc tưởng... toi đặc? Qua rồi mới biết thế nào là áp lực công việc. Những lúc như vậy, cách tốt nhất là kiên trì vượt qua từng “đận” một: qua một buổi, qua một ngày, qua một tuần... Rồi cũng qua được giai đoạn khó khăn nào đó.

Tôi nhớ mình đã “gặm nhấm” đến từng miligiây(?) cái cảm giác nhẹ nhõm sau khi xong mỗi cặp tiết và đặc biệt sau mỗi buổi giảng (hơi nặng so với bình thường vì bị dồn giờ), ngồi trên xe máy lướt vòng qua cái sân bóng ồn ã sinh viên quân sự chơi thể thao mỗi buổi chiều. Hay lúc vắng vẻ yên bình vào buổi tối, khi chỉ lác đác mấy chú vệ binh đi tua...

Hôm nay tôi tự nhủ sẽ “gột sạch” tư duy xám ngoét (bởi ba môn học vừa xong) bằng một loại... “comfo một lần xả” nào đó, cho đầu óc nhẹ nhõm bớt? Chợt nhớ phảng phất mấy câu thơ của “ông hoàng thơ tình” Xuân Diệu mà một buổi hoàng hôn nào đã xưa lắm, khi tôi chỉ “nhỡn” 16-17 tuổi (cái tuổi hay buồn vu vơ?), nắn nót chép vào đầu đó:

“Bữa nay lạnh mặt trời đi ngủ sớm
 Anh nhớ em, em hỏi anh nhớ em
 Không gì buồn bằng những buổi chiều êm
 Mà ánh sáng mờ dần cùng bóng tối”...

Con người ta có những thay đổi khác biệt vào những tầm tuổi: 13-14, ngỡ ngàng và hoang mang nhẹ nhàng; 16-17, buồn vô cớ và dễ... “tự dưng muốn khóc”(?); 22-23, khủng hoảng trầm trọng và dễ có hành vi sai lầm... Nói chung sau đó thì ổn định hơn. Về

sau này, ai mà vẫn bị khủng hoảng (ngớ ngẩn) như những thời điểm đó thì hẳn là có vấn đề về nhân cách?...

Quay lại bài thơ được coi là một trong số những bài thơ hay của Xuân Diệu (có tựa “Trương tư, chiều”) và hồi đó, tôi cũng từng bị nó chi phối. Đến nỗi bây giờ, không cần đứng dậy lại tú sách mở “Thi nhân Việt Nam”, hay gõ vào Google, tôi cũng chép ra hết cả bài (khá dài) mà tin là không sai mấy:

“Gió lướt thướt kéo mình qua cỏ rồi
Vài miếng đêm u uất lẫn trong cành
Mây theo chim về dãy núi xa xanh
Từng đoàn lớp nhịp nhàng và lặng lẽ
Không gian xám tưởng sắp tuôn thành lệ...”

Tôi tin là khi viết bài này, nhà thơ còn trẻ và đã bị một nỗi buồn vu vơ nào đó chi phối:
“Thôi hết rồi còn chi nữa đâu em
Thôi hết rồi, gió gác với trăng thêm
Vội sương lá rụng lên đầu gần gũi...
Thôi đã hết hờn ghen và giận dỗi
Được giận hờn nhau sung sướng biết bao nhiêu...”

Có lẽ là sự đổ vỡ của mối tình đầu (nào đó?) chẳng?

“Anh một mình nghe tất cả buổi chiều
Vào chầm chậm ở trong buồn hiu quạnh
Anh nhớ tiếng. Anh nhớ hình. Anh nhớ ảnh
Anh nhớ em, anh nhớ lắm em ơi
Anh nhớ anh của ngày tháng xa xôi
Nhớ đôi môi em cười ở phương trời
Và đôi mắt em nhìn anh đắm đắm”...

Nhưng bây giờ thì tôi thấy đây là một bài thơ rất... bình thường, nếu không nói là một bài thơ bị... hỏng. Nói vậy vì lẽ ra đã là một bài thơ hay. Hay vì nó xuất phát từ một cảm hứng để ra thơ hay: buồn trương tư về tình yêu. Tuy nhiên, phải là thứ cảm hứng đủ mạnh để “phun trào” chỉ duy nhất một lần rồi kết thúc.

Bài thơ này tôi ngờ rằng không phải ở dạng đó, chất kỹ thuật lẫn át để hy vọng bù vào nội năng cảm xúc bị đứt quãng. Nó khiến ta thấy rõ cảm giác nhìn vào một tác phẩm điêu khắc không liền mạch tư duy của nhà nghệ sĩ, mà bị chấp vá đâu đó bởi kỹ thuật thuần túy của chàng... thợ đẽo đá.

Đó là những chỗ cảm hứng của thi nhân bị hẫng hụt, bài thơ bị bỏ dở, rồi như tiếc nuối không nỡ bỏ, lâu lâu lại mang ra... “gia công” lại, hy vọng kết thúc nó. Rồi khi bị mất hết “cảm giác thi nhân”, không phân biệt được “hay, dở” một cách tinh tế nữa, tác giả đã cho ra đời “đưa con chấp vá” đó như ta đã thấy? Bạn sẽ hỏi: vậy đâu là “liền mạch cảm hứng” và đâu là “chấp vá kỹ thuật” của bài thơ ấy?

Xin thưa là thế này. Nếu là bài thơ được cảm xúc dẫn dắt, – điều mà nhờ đó nó thuyết phục được sự đồng cảm của người đọc, – là hề đọc lên ta phải thấy thực sự xúc động, hết cái cảm giác bị xung điện ở đâu đó, nơi nhạy cảm nhất của thần kinh điều khiển xúc cảm con người. Trong bài thơ, cảm xúc này là có thật và có chỗ tức thời thi nhân đã lột tả được:

“Bữa nay lạnh mặt trời đi ngủ sớm
Anh nhớ em, em hỏi anh nhớ em
Không gì buồn bằng những buổi chiều êm
Mà ánh sáng lụi dần vào bóng tối”... Cho dù dùng mấy từ “mặt trời đi ngủ sớm” để chỉ mùa đông trời tối sớm thì... rất dở. Nghe na ná như phát ngôn của... đồng bào dân tộc ít người vậy?

Đến những đoạn sau thì thi nhân đã bắt đầu dùng kỹ thuật chỉ để thuận túy... tả cảnh rồi, không còn bị cảm xúc chi phối nữa. Đọc lên, ta không hề bị chút rung động nào, chỉ thấy thi nhân đang kỳ khu chơi... chữ! Trong điều khắc, đây chỉ là công việc của anh thợ đeo đá mà thôi. Cho dù bằng tài năng không thể phủ nhận của mình, thi nhân đã tỏ ra khá tía tốt trong kỹ thuật tu từ với những “gió lướt thướt”, “cỏ rồi”, “miếng đêm u uất”, “không gian xám”, “tuôn thành lệ”...

Tôi không hiểu sao một “kỹ sư lành nghề trong thơ tình” như Xuân Diệu lại có lúc quên mất rằng, chữ nghĩa tinh vi lắm sẽ giết chết xúc cảm thơ. Những câu thơ kia chỉ đáng bày trong tủ kính để ngắm nghía chứ giúp gì cho nỗi lòng của người tương tư? Nói chi đến “gây xung điện” cho “li ti tế vi” thần kinh người đọc?

Làm sao so được với thứ thơ như không có lời, hay chính xác hơn là lời nhất thời chịu chìm khuất đi, để cho cảm xúc xâm thực hoàn toàn người đọc trong bài “Không đề gửi mùa đông” (thơ của nữ bác sĩ Thảo Phương, không phải thi nhân, sinh ra và lớn lên ở Bắc, sống và làm việc ở Nam, luôn nhớ mùa đông da diết – chị mới mất đạo tháng 10-2008 – cầu cho linh hồn chị bằng an nơi thiên đàng!) như thế này:

Dường như ai đi ngang cửa,
Hay là ngọn gió mãi chơi?

Chút nắng vàng Thu se nhẹ,
Chiều nay,
Cũng bỏ ta rồi.

(Khi phổ nhạc Phú Quang đã sửa lại lời kém hay đi nhiều lần:

“Đường như ai đi ngang cửa
Gió mùa đông bắc se lòng
Chút lá thu vàng đã rụng
Đường như cũng bỏ ta đi”...

Bù lại là nét nhạc rất tuyệt, phù hợp với xúc cảm của tác giả bài thơ)

Nó là cái thứ tiếc nuối đến quay quắt (nhưng cũng dịu dàng, nữ tính) của người con gái (và cũng là của bao người) trước những điều giản dị, tưởng không thể mất mà đã vĩnh viễn mất. Từ ngữ thơ tuyệt đẹp nhưng không lẫn át cảm xúc tuôn trào trong tâm hồn tha hương (và kể cả không tha hương) của người đọc...

Quay lại Xuân Diệu. Đoạn tiếp theo của anh chàng tình si này thì lại được, nó man mác gọi lại những tiếc nuối của thi nhân về một mối tình, dễ được người đọc đồng cảm, dù không phải ai cũng trải qua thứ cảm xúc ấy:

“Thôi hết rồi còn chi nữa đâu em
Thôi hết rồi, gió gác với trăng thêm
Vội sương gió rủ lên đầu gần gũi...
Thôi đã hết hờn ghen và giận dỗi
Được giận hờn nhau sung sướng biết bao nhiêu...”

Tuy nhiên, phần còn lại của bài thơ, chỉ duy nhất có hai câu tiếp nối còn vương vất chút “đường được” của khổ thơ trên, “Anh một mình nghe tất cả buổi chiều/ Vào chầm chầm ở trong buồn hiu quạnh” còn lại chỉ là kỹ thuật và thậm chí là gượng ép, lại mang hơi hướng “nghịch dư”, làm hỏng cả bài thơ rồi:

“Anh nhớ tiếng. Anh nhớ hình. Anh nhớ ảnh
Anh nhớ em, anh nhớ lắm em ơi
Anh nhớ anh của ngày tháng xa khơi
Nhớ đôi môi em cười ở phương trời
Và đôi mắt em nhìn anh đắm đắm”...

*****

Có người sẽ bêu: Làm sao có thể chê thơ của một “tượng đài” thơ, một “ông hoàng thơ tình” như Xuân Diệu? Đây lại là một bài thơ được nhiều nhà phê bình cho là hay? Phải chăng là muốn chơi nổi bằng cách dẫn mặt thiên tài? Tôi không cho là vậy, vì viên ngọc

nào chả có tỳ vết? Và chẳng, nếu nhiều viên ngọc quá, ai dám bảo trong số đó không có lẫn viên... chưa ngọc?

Chưa kể, ta vẫn cho hai câu thơ trứ danh “Trái đất ba phần tư nước mắt/ Đi như giọt lệ giữa không gian” là của Xuân Diệu? Vậy mà Trần Đăng Khoa quả quyết rằng, Huy Cận thừa nhận hai câu đó là do ông tặng chàng Xuân Diệu, vì “thấy anh bạn thân quá mê nó đấy? Xuân Diệu phải đâu lúc nào cũng là ông thánh?

Còn nữa. Ai cũng cho rằng, với nền tài chính khổng lồ và nhiều siêu sao trong lĩnh vực tài chính, Mỹ với châu Âu và Nhật Bản là nhất chứ? Vậy mà họ vẫn bị một tay “chơi hụi” lừa cho... sạt nghiệp, liền trong mấy chục năm ròng? Nghĩa là, điều gì cũng có thể xảy ra, phải không? Cuối cùng, nếu bị... đuối lý, tôi sẽ... “cãi cối” rằng (thì là mà): ở trên, tôi đã nói trước là “tán phét” rồi, được chưa? *Hì hì...*

P/S: Nguyên bản thơ của Thảo Phương:

Không đề gửi mùa đông

Thơ: Thảo Phương

Dường như ai đi ngang cửa,
Hay là ngọn gió mãi chơi?

Chút nắng vàng Thu se nhẹ,
Chiều nay,
Cũng bỏ ta rồi.

Làm sao về được mùa Đông?
Chiều Thu – cây cầu...
Đã gãy.
Lá vàng chìm bên thời gian,
Đàn cá – im lìm – không quẫy.
Ừ, thôi...

Mình ra khép cửa,
Vờ như mùa Đông đang về!

Hà Nội 30/12/2008

Con người và thiên nhiên

Có bao giờ bạn chợt nghĩ:
Con người là gì đối với Thiên nhiên?

Một ngày nào đó
Bạn nhận ra rằng:
Không là gì cả.

Ngày lên – đối với Con người
Là đêm xuống – đối với Thiên nhiên.
Đèn mặt trời nhô lên
Soi sáng – Không chỉ soi sáng mà đốt cháy
Nửa quả địa cầu.

Đêm xuống – đối với con người
Là ngày lên – đối với Thiên nhiên
Ở nửa bên kia trái đất.

Mặc cho bên này
Con người tắm tối

Với thứ ánh sáng ma trôi lập lòe
có tên là điện. Đáng thương thay!

Những đám cháy rừng
Con người bó tay.
Thiên nhiên bất chợt xúc động
Núi cao cũng chìm trong nước mắt.

Những ngôi nhà thảm hại
Ngôn rất nhiều điện
Cho cái gọi là điều hòa
Để làm dịu cái nắng nóng như nung

Thiên nhiên ngủ quên
Mặt trời mãi chơi trốn tìm
Nửa trái đất chìm trong băng giá!

Con người tự hào với những công trình xây dựng
Những thành phố chen chặt bê tông
Trái đất khế cựa mình
dẫm bẫy độ Rích-te
Tất cả biến thành bình địa!

Con người khốn khổ với ngập lụt
Bơm nọ bơm kia với ma trận dự án
Thiên nhiên quên tha phạt cho mặt trời
Trái đất biến thành ruộng hạn.

...

Còn rất nhiều điều nữa
Để bạn nhận ra rằng
Con người chẳng là gì với thiên nhiên?

Hà Nội 05/01/2009

Một thời...

Cái gì cũng chỉ được một thời thôi?
Thanh xuân một thời. Vui vẻ một thời...
Một thời em phới phới xuân xanh
Đi thẳng chẳng hề ngoái lại
Một thời bè bạn vây quanh...
Tóc xanh rẽ thành hai mái
Da nõn nà
Mắt huyền lúng liếng...
Lúc nào cũng vui
Cũng thấy ai đó nhìn mình xao xuyến?

Nay đã thấy vui đi tiếng cười
Vui đi niềm vui vu vơ
Vui đi nỗi nhớ băng quơ
Vui đi nỗi buồn vô cớ...

Tuổi thanh xuân qua đi
Là khi nhìn thấy gì cũng rõ
Không còn vu vơ, băng quơ, vô cớ:
Niềm vui hồ nghi
Nỗi nhớ bỏ đi
Nỗi buồn đọng lại
Vô vi...

10/10/2009

Mùa đông?

Mùa thu dường như chưa đến
Mùa hè như chẳng muốn qua
Phố phường nóng như chảo lửa
Cơn mưa bất chợt vỡ òa

Chợt ngoảnh tháng 10 ủa đến
Mang theo một chút heo may
Tường như mùa đông gõ cửa
Khẽ khàng chiếc lá thu bay

Mùa hè mãi chơi nấn ná
Để mùa thu khuyết trong năm
Bởi thế ta như bỡ ngỡ
Khi mùa đông chợt ghé thăm...

17/10/2009

Hoa Tầm xuân

*(“Tầm xuân ơi, tầm xuân ơi...
Em mãi đóa hoa đồng nội
Tươi thắm trong nắng mặt trời...”)*

Kể cũng lạ. Nếu có một cái tên gợi nhớ cho nhiều người khi nhắc đến thì Tầm xuân là một trong số đó. Còn lạ hơn (là tôi đoán chắc thế) khi sự gợi nhớ mà cái tên Tầm xuân mang đến, với mỗi người là không hẳn giống nhau, thậm chí là khác nhau...

Tỷ như với lứa 5,6,7X thì liên tưởng ngay đến
“Trèo lên cây bưởi hái hoa
Bước xuống vườn cà hái nụ tầm xuân...”;

Với các bạn trẻ 8,9X thì hẳn là:
“Em hỡi cánh hoa nhỏ dại,
em hỡi đóa hoa đồng nội,
em hỡi tình yêu của tôi”;

với các... thầy lang thì Tầm xuân là những câu “nằm lòng”:
“công dụng thanh nhiệt, lợi thấp, trừ phong, hoạt huyết, chỉ huyết, giải độc, giảm đau, thường dùng để chữa các bệnh như hoàng đản, thủy thũng, ly, tiêu khát, ỉa chảy, đái dầm ở trẻ em...”. Dại để thế?

Tôi thì hay nhớ đến cô Đoàn Hương, tiên sĩ ngữ văn khi nhắc đến hoa Tầm xuân. Cô Hương dạy môn “Thi pháp học” cho lớp báo chí bằng 2, khóa III chúng tôi. Cô dạy cuốn

hút có lẽ cũng bởi một phần hay có những phút cảm hứng xuất thần, có khi không liên quan đến bài đang giảng.

Một lần như vậy, cô đột nhiên nói rất hay về những mâu thuẫn tâm lý, ẩn chứa tâm trạng bồi hồi, nửa đắc thắng, nửa nuối tiếc của một cô thôn nữ đối với người mình yêu qua những câu ca dao độc đáo:

Trèo lên cây bưởi hái hoa
Bước xuống vườn cà hái nụ tầm xuân.
Nụ tầm xuân nở ra xanh biếc
Em có chồng anh tiếc lắm thay!

Ba đồng một mớ trâu cày
Sao anh không hỏi những ngày còn không?
Bây giờ em đã có chồng
Như chim vào lồng, như cá cắn câu.
Cá cắn câu biết đâu mà gỡ,
Chim vào lồng biết thuở nào ra.

Về cô Đoàn Hương, tôi lại nhớ cái lần mới đây, khi cùng các bạn lớp báo chí khóa III lên chơi chùa Biện Sơn, chỗ thầy Thích Minh Pháp (vốn là bạn cùng lớp) trụ trì. Khi nói chuyện, tình cờ nhắc đến cô, tôi chợt hỏi: Cô Hương chồng con sao rồi nhỉ? Em Thiện nhắc, đã hơn chục năm rồi còn gì (chúng tôi học khóa III, ra trường năm 98), giờ cô đã trên dưới 60, về hưu rồi còn chồng con gì nữa anh!

Tôi giật mình, ra là vậy. Đơn giản thế mà tôi không nghĩ ra. Có lẽ kỷ niệm về những tiết giảng của cô Hương đã ‘hóa thạch’ trong tôi, nên khi hỏi, cứ ngỡ cô vẫn bốn mấy như “một ca muện chồng” mà chúng tôi vẫn thường quan tâm ngày nào? Tôi còn ngờ rằng, lúc hỏi như vậy, tôi cũng đã vô thức “hóa thạch” chính cả tuổi tác của mình nữa kìa?

Nhắc đến Tầm xuân, tôi cũng nhớ hồi Học viện còn trên Vĩnh Yên. Ở đó, nhà tôi tọa lạc trên hơn 400 mét vuông đất ven đồi, sát làng Trại Thủy. Khu vực hoang vắng ngày nào nay rất sầm uất vì đã thành khu trung tâm của Thành phố Vĩnh Yên rồi. Đạo đó, ngay sát cổng nhà tôi là cổng của một bà chị làm bên xưởng in Học viện. Cổng nhà chị có một bụi Tầm xuân tươi tốt, mùa hè hoa nở hồng rực, chen trong xanh um những chồi non mơn mớn.

Tầm xuân có nhiều loại, cái bụi mà tôi vừa kể có hoa hệt như những đóa hồng thu nhỏ, yêu kiều xinh xắn và tươi rói. Ngay cả lá và nụ hoa cũng y chang loài hoa hồng bạch nguyên bản, chưa lai tạp. Hẳn nhiên là có cả loài Tầm xuân hoa xanh như trong ca dao, nhưng hình dạng hoa, nụ và lá chẳng giống hoa hồng tẹo nào.

Và tôi, khi nhắc đến Tầm xuân, tôi chỉ nhớ đến loài hoa y hệt hoa hồng như thế, có điều nó nhỏ hơn, hoang dại hơn nhưng cũng xinh xắn hơn và hết sức giản dị khiêm nhường. Khiêm nhường như những câu ca dao về cây bưởi, vườn cà, về lá trâu không, về cô thôn nữ yêu mà không dám ngỏ lời với chàng trai, dẫu biết chàng cũng yêu mình đắm đuối đến tiếc nuôi khi biết mình đành phải dứt áo nghe mẹ mà đi lấy chồng.

Tôi cũng nhớ đến sức sống mãnh liệt của tình yêu đôi lứa thời hiện đại như loài hoa đồng nội mang tên Tầm xuân, thể hiện qua những lời ca và giai điệu tuyệt vời của Dương Thụ. Thâm khen ông đã cùng với ca dao xưa, viết nên những lời ca tôn vinh loài hoa kỳ diệu này lên một tầm kích mới:

“Tầm xuân ơi, tầm xuân ơi !
Em mãi đóa hoa đồng nội
Tươi thắm trong nắng mặt trời
Em mãi mãi bờ cỏ dại
Xanh mướt thắm năm trẻ dại
Em mãi tình yêu của tôi...!”

30/01/2010

Về người chị trong thi ca.

Phi lộ: Bài này viết nhờ anh bạn Đình Xuân, gửi đăng báo QĐND, định sau đó mới post lên nhưng rồi nhân dịp 8/3, chị bằng đăng lên “báo nhà” trước, coi như một lời gửi gắm đến toàn thể chị em. Chúc những chị em “chưa có gì”, dù còn khá trẻ hay... chưa được già lắm, hãy nhanh tay yêu và lấy chồng đi khi có cơ hội. Vì như tôi đã từng phân tích mọi nhẽ trong một bài viết: gia đình với người phụ nữ (và do đó với những người đàn ông), bao giờ cũng là “siêu sự nghiệp”, không thể lơ là được. Và chẳng, như bài thơ dưới đây: “lỡ duyên” với “lỡ lầm” cách nhau có chút xíu, chỉ bằng “cái móng tay” thui à...

Về người chị trong thi ca.

Phải đến một tầm tuổi nào đó đủ “chín”, lại phải có tình – có chị nữa, hẳn nhiên rồi – người ta mới viết nổi những câu thơ rất xao xuyến về người chị của mình như thế này:
 “Thế là chị ơi, rụng bông hoa gạo
 Ô hay, trời không nín gió cho ngày chị sinh
 Ngày chị sinh, trời cho làm thơ
 Cho nét buồn vui bốn mùa trần trở...”
 (Đoàn Thị Tảo – có thể kể thêm Trọng Đài nữa)

Hay thế này:

“Thời con gái lưng ong có bao người thăm mong theo
 Mẹ dục con gái yêu lấy chồng đi

Chị thương hai đứa em thương mẹ già còn đau
Chị tôi chưa lấy chồng”

(Trần Tiến)

....

Nhắc thế để tôi muốn dừng lại ở bài thơ “Chị tôi” của nhà thơ Chu Vĩnh Phương, trong tập thơ “Gọi nguồn” (Nhà xuất bản Hội nhà văn – tháng 12-2009) của anh.

Chị tôi

Lỡ duyên rồi lại lỡ lầm
Chị đành ở vậy âm thầm xót xa

Rời làng theo bước người ta
Nắng mưa ga xếp, hanh sa lâm trường

Một đời chịu khó chịu thương
Lúc vui chị khóc, khi buồn lặng đau

Cậy ai nương náu mai sau
Mẹ cha đành vậy, lòng đau mấy phần

Ông bà đã khuất cõi trần
Các em thơ dại, chị thân héo mòn

Áp ôm đứa cháu sớm hôm
Sống lần hồi với xóm thôn tháng ngày

Cầu trời hương khói gió bay
Khăn đất, đất chín tầng dày lặng im!

Tôi biết về người chị này của nhà thơ Chu Vĩnh Phương. Là chị cả, mà nhà thơ lại hơn tôi mấy tuổi, nên khi lớn lên, biết cảm nhận về vẻ đẹp phụ nữ thì tôi đã thấy chị là một cô gái làng biển xinh đẹp, mặn mòi. Mà dù là ngày xưa hay bây giờ, hễ nhà ai có con gái xinh đẹp thì tốt tốt, luôn có rất nhiều chàng trai lui tới, nhắm nhe...

Mẹ chị tiếp nhận cái đám “tài tử giai nhân” ấy như bất cứ người mẹ có con gái xinh đẹp nào theo đủ các cung bậc: mới đầu thì ghét, vì chúng nó “mới nứt mắt ra đã đủ đờn, chẳng lo làm ăn gì”; sau thì... thăm tự hào vì con gái có nhiều đám nhắm nhe; gặp người

con gái nặng lòng với mẹ, với em như chị thì rồi thấy lo, vì thắm thoát đã đến cái thời “mỗi năm một tuổi, nó đuổi xuân đi” mà dường như chị vẫn không “kết” đám nào... Ấy là khi nhà thơ nghĩ về chị mình một cách xót xa, thương cảm: “Lỡ duyên rồi lại lỡ lầm” vậy.

Có thể trong cái xót xa thương cảm ấy, nhà thơ đã có chút nào đó “vận cái lỗi vào mẹ, vào mình, vào những đứa em khác của chị” nữa. Thường các em yêu chị, những người chị sau này có “duyên phận lỡ làng” cứ hay cho rằng: một phần vì nặng lòng với mẹ, với em mà chị bị “lỡ duyên”? “Lỡ duyên” với “lỡ lầm”, chỉ cách nhau chút xíu, sau cái “tặc lưỡi” vào một thời điểm khó khăn nào đó, như ta thường bắt gặp ở những người “quá lứa, lỡ thì”. Đó là lúc chị quyết định “theo” một ai đó, nhiều khi chỉ để “cậy người nương náu mai sau” mà thôi. Và đã như vậy, thường có kết cục “lỡ lầm”, “nửa đường đứt gánh” như chị.

Rời làng theo bước người ta
Nắng mưa ga xếp, hanh sa lâm trường

Một đời chịu khó chịu thương
Lúc vui chị khóc, khi buồn lặng đau

Dường như những người phụ nữ nặng lòng với gia đình thường là chị cả, cứ hay rơi vào cái vòng luẩn quẩn: Cứ ngỡ là ở mãi với mẹ để quán xuyến gia đình, nuôi mẹ, nuôi em. Nhưng “tuổi ngày mỗi lớn, sắc ngày mỗi phai, sức ngày mỗi mòn”, lại gặp khi mẹ già quá lo cho mình, khi các em đã lớn khôn xa rời chị rồi, mới chịu dành một chút lo cho mình “Cậy ai nương náu mai sau”. Để rồi vẫn phải: “Mẹ cha đành vậy, lòng đau mấy phần”.

Lớn lên, nhà thơ xa chị, xa ngôi nhà thân yêu của mình và bị cuộc đời cuốn đi: vào đại học, thành anh kỹ sư cơ khí; thành anh tự vệ nhà máy bắn máy bay Mỹ; rồi đi bộ đội, thành thương binh; rồi có gia đình nhỏ của mình ở một nơi xa ngái. Một ngày, khi mái tóc đã pha sương, về lại con ngõ cũ, gặp lại người chị đã “xương mai hao gầy” theo thời gian. Lúc này chị đã đành “Áp ôm đứa cháu sớm hôm/ Sống lần hồi với xóm thôn tháng ngày” rồi. Và nhà thơ chợt thấy muốn dành cho người chị thân yêu của mình một điều gì đó, dù chỉ là một lời khấn thầm cho phần đời còn lại của chị ấm êm.

Nhưng dẫu vậy, với nhà thơ, dường như cũng đã muộn mất rồi:
Cầu trời, hương khói gió bay
Khấn đất, đất chín tầng dày lặng im!

Vĩ thanh: Từ khi viết blog, tôi thường nhận nhiều lời khen, không ít lần là do người đọc ưu ái mình? Chỉ duy nhất Thiết Hùng, nhà báo xịn ở báo QĐND cứ chê thẳng cánh, nếu

thấy chán. Tuy nhiên, bài này thì được thêm một người chê nữa, là Biên tập viên của trang Văn nghệ, báo QĐND. Trong mail gửi cho tôi, anh chê bài bình “trật”, và nhấn mạnh là “trật” chứ không phải “không hay”. Kiểu như ta bị lạc đề ý. Ý anh là bình thơ thì căn cứ vào văn bản mà bình về nội dung và nghệ thuật bài thơ, có sao lại sẫm soi cái chuyện nhân vật, chuyện ngoài thơ?

Tôi “nề” anh nên lúc bấy giờ không có ý kiến lại, giờ nhân dịp anh tôi có FB, định đăng lại lên Facebook cho anh tôi đọc nên nhân tiện nghĩ rằng: bình thơ mà tìm hiểu được thân thế tác giả và xuất xứ nhân vật trong thơ thì sẽ hiểu chính xác về bài thơ hơn và do đó bình “trúng” hơn, có sao lại “trật”? Anh là người quyết cho bài bình của tôi được lên báo hay không, mà đã phán vậy thì đương nhiên là nó bị “chết yểu” rồi...

Vì vậy, tôi cứ để nguyên bản khi “đăng” lên “bản báo”, để hầu trước hết là các anh tôi, những người cũng biết rõ về nhà thơ và nhân vật trong thơ, sau nữa là bạn đọc blog mình...

09/03/2010

Lịch sử

(Đem chuyện trăm năm giở lại bàn)

Lịch sử học hoài tưởng biết
Nhưng không đơn giản chút nào
Ở cương vị mình chưa đủ
Nhiều khi phải hóa thân vào...

Khi đói dù ăn một quả
Lúc no hãy nhớ kẻ trông
Lại biết làm người sau trước
Khiêm nhường, trung thực, thủy chung...

Dẫu biết thế thời dâu bể
Tránh sao quy luật muôn đời?
Ai bảo lái thuyền là dễ
Giữa ngàn sóng gió trùng khơi?

Cần nhất là không nản chí
Phải cùng chung một nhịp chèo
Còn cần một người bẻ lái
Vững vàng vượt khúc gieo neo

Đề phá, bao giờ chẳng dễ.
Đề xây, mới thực khó thay
Phá rồi, hỡi không kịp nữa
Chi bằng hãy cố mà xây...

11/5/2010

Take Me to with You...

(Cảm hứng chỉ từ một cái tên bài hát...)

Take Me to with You
A time and Forever...
Hãy đưa em đến với anh
Một lần và mãi mãi...

Dẫu tình yêu là con đường cỏ mềm
Phủ trên muôn ngàn mật – gai
Cỏ mềm em đã từng
Mật – gai em đã nếm trải...

Tình yêu khi thăng hoa như đôi cánh
Cho em bay lên
Cỏ mềm mát rượi.

Và khi em thất vọng
Đôi cánh sưng nước mắt

Em tỉnh dậy trên sàn mật-gai
Đắng cay
Đớn đau.
... Và cô đơn.

Dẫu vậy
Em đã nghĩ mãi rồi
Hãy đưa em đến với anh
Một lần và mãi mãi...

Take Me to with You
A time and Forever...

09/01/2011

Sáng cuối đông

Sáng cuối đông phố phường Hà Nội
Cây rũ mình sạch lá
Trơ cành khẳng khiu

Lối đi phố vắng
Ngai ngái mùi lá úa
Rồi mai Xuân về
Cây lại xanh màu áo mới

Có hạnh phúc nào mà không đánh đổi
Bởi ít nhiều nỗi đau?

08/02/2011

Về quê một mình

(Tức cảnh sinh... thơ thần)

Làm nghề dạy học
Nên được nghỉ hè
Vợ con không nghỉ
Một mình về quê...

Về quê một mình
Như thời đi học
Bỗng dưng... muốn khóc
Thấy mình đơn côi...

Con cái lớn rồi
Yên bề gia thất
Ông bà bất đắc
Thành... vợ chồng son?

Thơ dại. Lớn khôn
Lấy chồng, lấy vợ
Thành ông, thành bà...
Chuyện đời muôn thừa.

Mà sao vẫn thấy
Một chút băng quơ
Một chút bờ ngõ
Một chút than thở...
Để lòng xốn xang...

Nhậu ở Cửa Hội (trưa 14-7-2012)

Chuyện bao đồng...

(Bình mới, rượu cũ)

Có lẽ tôi là kẻ thích “bao đồng”, hay cả lo cho những ai mà tôi vô tình quen biết, nhất là các cô gái đã qua thì xuân xanh (Lấy câu ca xưa làm mốc cái gọi là xuân xanh: “Trai ba mươi tuổi đang xoan/ Gái ba mươi tuổi đã toan về già?”). Có lẽ đọc bài thơ này ai đó thấy đồng cảm, nhưng chắc là... “nhiều ai đó” hơn nghĩ thầm: Chi lo hã thôi, rồi đâu khắc có đó mà...

Một thời...

Cái gì cũng chỉ được một thời thôi?
Thanh xuân một thời
Vui vẻ một thời...
Một thời em phối phối xuân xanh
Đi thẳng chẳng hề ngoái lại
Một thời bè bạn vây quanh...

Tóc xanh rẽ thành hai mái
Da nõn nà
Mắt huyền lúng liếng...
Lúc nào cũng vui
Cũng thấy ai đó nhìn mình xao xuyến?

Nay đã thấy vui đi tiếng cười
Vui đi niềm vui vu vơ

Vui đi nỗi nhớ băng quơ
Vui đi nỗi buồn vô cơ...

Tuổi thanh xuân qua đi
Là khi nhìn thấy gì cũng rõ
Không còn vu vơ, băng quơ, vô cơ:
Niềm vui hồ nghi
Nỗi nhớ bỏ đi
Nỗi buồn đọng lại
Vô vi...

11/11/2013

ВОСПОМИНАНИЯ

Do bản tính và vào những năm 70 của thế kỷ XX, trên danh nghĩa là đã có người yêu, dù là “tưởng tình” thì tôi cũng mặc nhiên không nên yêu ai nữa nhưng điều đó không ngăn cản các cô gái mến mộ, và tôi... cũng tìm cách đáp lại. Tôi tạo cho mình những “ngăn riêng” chứa đựng những thứ tình cảm khác nhau: Ngoài “mối tưởng tình” còn có vài cô gái cảm mến và đôi ba cô em gái của bạn thân tượng mình. Trong số đó, đặc biệt ấn tượng với tôi là một em học sau hai lớp, dịu hiền, xinh xắn và đặc biệt có đôi mắt đẹp nhưng khá rụt rè và đa cảm...

Khi tôi học lớp 10 cuối cấp THPT thời đó thì em vào lớp đầu cấp. Vì cùng qua một con đò rồi đi bộ một quãng đường dài đến trường huyện nên tôi cùng nhiều anh chàng khác học lớp trên đều có biệt nhân với em. Kết thúc năm học thì em và tôi đã thân nhau và như đã nói, tôi chủ động mặc định một kiểu tình bạn khác giới, coi em như... Tiểu muội? Có lẽ vì vậy mà sau khi tôi đi bộ đội, em vẫn còn hai năm cuối cấp thì chúng tôi đã rất thân thiết với nhau. Đến mức mỗi lần về phép, hễ đi đâu chơi thì người khác phải duy nhất tôi rủ đi cùng là em, chứ không phải là... “mối tưởng tình” của mình.

Khi em học năm cuối Đại học sư phạm Ngoại ngữ, thì tôi mới bắt đầu vào học Đại học kỹ thuật quân sự (vì đi bộ đội nên tôi học sau em) . Đôi lần về hè, chúng tôi vẫn cùng đi chơi với nhau như bạn bè. Rồi em ra trường, đi dạy... Một lần, em thông báo sắp lấy chồng, khi tôi vẫn đang học những năm cuối. Chồng tương lai của em là người cùng làng, trên em một lớp, học lực rất khá. Tuy không thân nhưng tôi biết khá rõ về cậu ta. Hè năm đó tôi lên chơi, tặng trước quà cưới cho em rồi lấy cớ phải ra trường, không ở lại dự đám cưới...

Bài thơ được viết sau đó với nhiều cảm xúc chân thật nhưng có nhiều đoạn khá vụng về... Bù lại, có đôi câu thơ nhuần nhị, sắc sảo mang tính triết lý, xứng đáng được trích dẫn

trong các sách giáo khoa tình ái và được các thiếu nữ vị thành niên thời ấy nghiêng đầu nắn nét chép vào sổ tay (?)... Cũng nói thêm là tình bạn của tôi với em dù đẹp và đầy lãng mạn vậy nhưng cũng chỉ như một đoạn phim bị Pause lại vĩnh viễn vậy. Nếu để ý, ta sẽ thấy thời gian lạnh lùng phủ bụi lên mọi mối quan hệ dù tốt đẹp nhưng đã bị lãng quên (dù vô tình hay hữu ý) nhưng ký ức về nó thì vẫn tươi mới nếu bất chợt được gọi lại.

Tiêu đề bài thơ là một từ tiếng Nga, thứ ngoại ngữ tôi học ở Đại học hồi đó. Nó có nghĩa như Hồi ức, Ký ức, Nhớ hay Kỷ niệm, đại để thế...

Воспоминания

Em đi rồi chỉ còn lại mình tôi
 Với kỷ niệm của một thời xưa ấy
 Như con sóng – thời gian xoa hết thủy
 Những lớp cát bồi – che dấu ẩn riêng tư.

Như thủy triều lên đưa con sóng băng quơ
 Bỗng đọng lại một chiều sâu kỷ niệm
 Tôi nhớ về em với bao niềm thương mến
 Với băng khuâng lòng, với sao xuyên thời gian...

*****

Em đến sau tôi trên một chuyến đò ngang
 Hai năm lẻ những sáng chiều đến lớp
 Tôi biết đến em bằng con tim chân thật
 Chưa hồi hộp bao giờ, như con sóng vô tư
 Có những người không hẹn bao giờ đâu
 Một lần gặp bỗng trở thành tri kỷ
 Em đến với tôi một lần như thế
 Để không bao giờ tôi lại quên em...

Dòng đời trôi cho thuyền tôi lênh đênh
 Hăm sáu chặng chưa tính ngày cập bến
 Em không đợi tìm nơi xây tổ kín
 Cho tôi buồn vì bỗng thấy chông chênh...

Như thế này: vì luôn nghĩ có em
 Không gần hẳn nhưng cạnh tôi tin cậy
 Nay bỗng thế là em xa tôi mãi
 Như ra khơi mà không bạn chài bên

Dòng đời trôi cho thuyền tôi lên đênh
Tôi bỗng nghĩ ghé bên em chút nghỉ
Và không biết em có buồn không nhỉ
Khi đứng trên bờ lặng ngắm thuyền tôi?

*****

Gì buồn bằng cứ sau những ngày vui
Phải ra bên đợi phút giây ly biệt
Gì xa bằng khi tôi gần em nhất
Mà khoảng cách này không thể tự nhiên quên.

Tôi lại về quê sau những năm lên đênh
Muốn tìm đến bên em để kéo thời gian lại
Nhưng không gặp em và tôi chợt hiểu
Tất cả qua rồi, chỉ còn lại mình tôi...

5-1979 — 9-1979

Chờ người nơi ấy

(Ăn cắp cảm xúc của NT khi viết về Diên Khánh?)

Chấm trắng lấp lóa trên cát
Dập dồn lớp lớp sóng xô
Em ước lang thang bãi biển
Vân vơ ngắm những vỏ sò

Thời gian dừng lại nơi đây
Trăm năm qua rồi vẫn thế
Dẫu trái mưa nguồn chớp bể
Chẳng hề một chút đổi thay

Nếu em đã từng qua đây
Vô tình chạm vào ký ức
Lẩn trong muôn vàn chấm trắng
Lô xô bọt sóng cát vàng

Hãy nhặt lên rồi cất giữ
Ký ức ấy vừa tuổi em
Đã từng những lần thao thức
Chờ người nơi ấy bao đêm...

(13/1/2014)

Bên nhau

Bên nhau từ thuở nàng 21
Từ bấy đến giờ chẳng đổi thay
Ba mấy năm rồi nay vẫn vậy
Men vẫn nồng và tình vẫn say...

24/2/2014

Biển quê

(Chùm thơ về Biển 30/07/2014)

1. Lối cũ...

Đến hẹn ta lại về với biển
Dấu thời gian phủ bụi lối mòn xưa
Khẽ phủi lớp bụi mờ quá khứ
Lại hiện lên muôn đợt sóng vỗ bờ

Biển vẫn thế rạng ngời khoe sắc nắng
Hàng phi lao vi vút khúc phiêu ca
Khẽ giữ lớp bụi mờ quá khứ
Là trong tim muôn ký ức vỡ oà...

Ta lại về lối cũ Mẹ ta xưa
Tim vẫn nhói muôn ngàn điều muốn nói...
Và ngoài kia sóng muôn đời vẫn vậ
Ca khúc tự tình với biển khơi xa...

30/07/2014

2. Bình minh

Bình minh nhìn từ biển
Tất cả như dát vàng
Quán chạ mình thức dậy
Ngó ban mai ngõ ngàng...

30/07/2014

3. Chúc nhau

Một năm mới gặp lại
Nâng ly chúc mừng nhau
Hẹn năm sau lại gặp
Lại cùng nhau phiêu diêu...

30/07/2014

Giã từ...

Ngày mai lại ra phố
Về với không gian con
Hôm nay ra với biển
Với đất trời mênh mông

Gặp nhau trong quán nhỏ
Nhâm nhi ly cà phê
Bạn từ thời đi học
Bao kỷ niệm ùa về

Phố phường trói ta lại
Mỗi năm cởi một lần
Cho về chơi với biển
Để giữ sạch bụi trần...

Cầu Giát, 31/7/2014.

Ảnh cũ giờ lại...

(Nhân ngày cưới)

Ảnh cũ năm xưa giờ giờ lại
Ba mươi năm lẻ đã vèo trôi
Bữa ấy giăng Thu vàng vặc sáng
Nàng đã theo chồng gác cuộc chơi...

Sương khổ bao năm xài đủ hết
Giờ đây thanh thản đứng bên đời
Giăng cũ năm nao giờ vẫn sáng
Nàng lại theo chồng... tiếp cuộc chơi!

(15/8/1981–15/8/2014)

Sự giống...

Vốn dĩ xưa nay chưa hề đẹp
Có chăng chỉ đôi nét hào hoa
Vậy mà nhìn con, ai cũng bùi
Hai thằng sao giống bố như là...

Cũng lạ hai thằng giống bố thật
Có chăng tuyên chọn nét đẹp thôi!
Hoá ra con cái từ trong “Trứng”
Đã biết khôn hơn hẳn “Vịt” rồi?

Sự đời đâu đã dừng ở đó
Con nó sinh ra, tức cháu mình
Ông dắt đi đâu ai cũng bủ
Chu cha thẳng bé giống ông... kinh?

Rõ ràng từ bé mình không đẹp
Tận khi lấy vợ vẫn... làng nhàng
Có chẳng cô vợ thì xinh thật
Nét thì xinh mà Nết thì...ngoan.

Ấy vậy mà con rồi đến cháu
Chẳng hề giống mẹ, chẳng giống bà
Nhiều lúc nghĩ xằng, hay Tạo hoá
Cũng thông minh chứ... riêng gì Ta?

Con mẹ, có sao còn phải giống?
Nếu mà “làm” thế, hoá ra thừa!
Có giỏi cứ cho con giống bố
Phải “làm” được thế mới... tài cơ!

Có lẽ ông nay già rồi thật
Ngắm thẳng cháu nội ngủ say sưa
Nghĩ tới nghĩ lui rồi ngồi gõ
Mấy dòng vợ vẫn gọi là... Thơ?

(20/8/2014)

Chia tay...

Chơi nốt bữa này nữa nhé
Ngày mai cháu đã xa rồi
Vẫn biết từ đây vô đây
Một giờ bốn mấy phút bay...

Mà vẫn thấy lòng xao xuyên
Mà vẫn như là biệt ly
Vẫn thấy con tim thắt lại
Bởi chung chẳng hẹn ngày về...

Ngày mai cháu vào nơi ấy
Rất nhanh rồi lại quên thôi
Để lại bao nhiêu thương nhớ
Cho ông bà đây, cháu tôi...

Vẫn biết cuộc đời là vậy
Chia phôi nối tiếp chia phôi...

.....

Một chút vàng Thu se khê
Chiều nay tạm biệt ta rồi...

(6/9/2014)

Sinh nhật xa

Posted on [22/01/2015](#)

Hôm nay cháu tròn hai tuổi
Chỉ vừa biết gọi “Ông”, “Bà”
Dù vậy hăng còn ngọng nghịu
Nghe ra là “Ôm”, là “Pà”.

Ngày này tròn hai năm trước
Cháu oe oe khóc chào đời
Thời gian “bóng câu qua cửa”
Cháu nay đã lớn nhiều rồi.

Lâu rồi cháu không ở cạnh
Không còn quần quýt ông bà
Mỗi tuần đôi lần gặp mặt
Qua hình với tiếng từ xa...

Lưu lại tháng ngày xưa cũ
Dõi theo năm tháng dần qua
Mỗi lần giở xem ảnh cháu
Một lần nỗi nhớ vỡ òa...

Dù không hàng ngày bên cạnh
Dù cho khoảng cách vời xa
Cháu luôn là niềm thương mến
Của ông bà đây, biết chưa?

Hôm nay cháu tròn hai tuổi
Nhớ về những tháng ngày qua
Mong cho mỗi ngày khôn lớn
Vẫn luôn nhớ tới Ông, Bà.

(22/01/2015)

Ảnh cũ

Posted on **10/03/2015**

Vườn xưa trưa nắng. Em đôi tám
Anh hãy còn xoan. Dưới bóng cây...
Lời yêu vẫn vít nương trong gió
Em áo vương đầy hoa cỏ may.

3-2015

Khoảnh khắc

Posted on [25/05/2015](#)

Thêm một chút nắng vàng
Khẽ rơi bên thềm vắng
Thêm một giây im lặng
Thành khoảnh khắc này thôi

Thời gian như ngừng trôi
Dòng sông như ngừng chảy
Và ta như dừng lại...
Một chặng nghỉ bên đời.

25-5-2015

(Đi bộ ven hồ...)

Phượng rớt.

Posted on **30/06/2015**

Bắt gặp chùm phượng rớt
Ẩn mình trong lùm xanh
Phượng mãi đùa với nắng
Hay mùa hè qua nhanh?

Phải chăng ta cũng vậy
Mải đùa chơi với đời
Bỗng một ngày chợt ngoảnh
“Trên đầu già đến rồi”?

(30/6/2015)

(Mãn Giác Thiền sư:
“Trước mắt việc đi mãi
Trên đầu già đến rồi ”)

Lỡ hẹn

Posted on [24/07/2015](#)

Lỡ hẹn rồi, ta chẳng về với biển
Nắng trên đầu, sóng cuộn tít ngoài xa...
Cứ ngỡ đây mà sao vời xa thế
Như tình nhân lỡ hẹn. Phải chăng là...?

Năm tháng cũ ngập tràn mùi biển mặn
Những lồi mòn in dấu những bàn chân...
Cứ ngỡ đây mà sao vời xa thế
Để lòng ta chợt xao xuyên, băng khuâng...

Có ai hiểu tình yêu như biển cả
Hàng triệu năm suy nghĩ đến bạc đầu?
Nếu ai hiểu biển chung tình đến vậy
Cứ đợi ta hoài. Sẽ chẳng lỡ hẹn đâu...

Hè 2015.

Đoản khúc mưa...

Posted on [04/08/2015](#)

Hà Nội mưa giăng trắng phố
Sụt sùi tầm tã như Ngâu
Bàng chín rụng vàng đầu ngõ
Tuổi thơ mãi trốn nơi đâu?

Phố vắng mờ trong mưa giăng
Liêu xiêu bóng người vội vã
Lại nhớ một chiều oi ả
Em đi để phố buồn tênh?

Thời gian như trôi quá nhanh
Bóng người còn chưa kịp khuất
Nắng Hè còn chưa kịp tắt
Mưa dầm đã dẫm màu Thu...

....

Hà Nội mưa giăng như Ngâu
Tầm tã sụt sùi không dứt
Ngày mai thôi mưa hãy tắt
Em về. Phố- nắng- vàng- Thu...

Hà Nội mưa. 8.2015

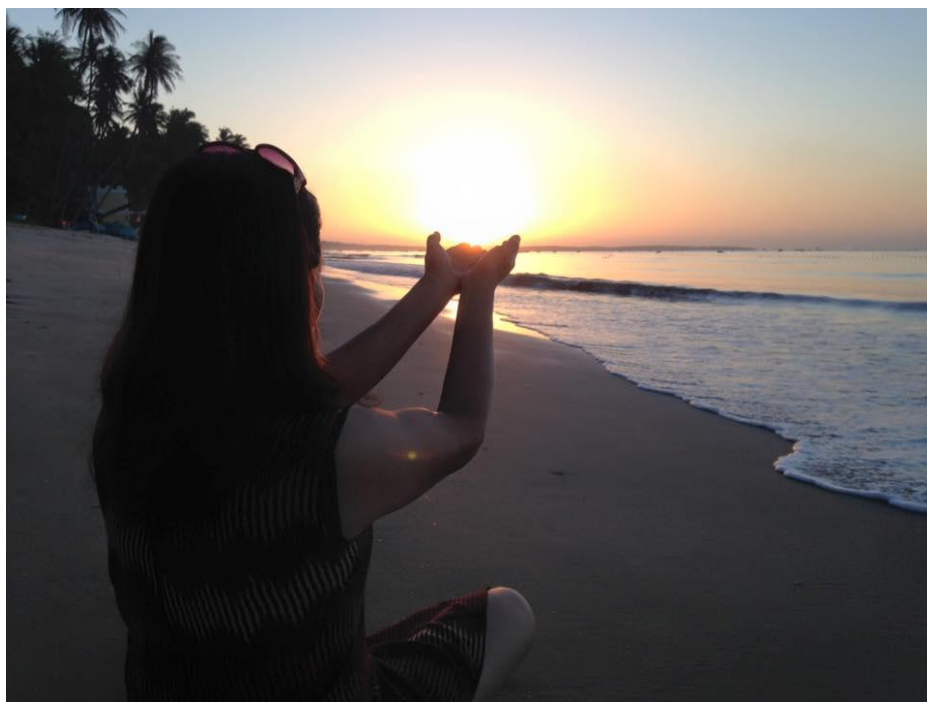
Tức cảnh

Posted on 30/12/2015

Già rồi nên thấy rét
Không lãng mạn như xưa
Nên rủ nhau đi trú
Về miền đất mộng mơ

Nơi ấy quanh năm nắng
Chẳng hề có mùa Đông
Chẳng còn lo rét nữa
Mưa dầm dề cũng không

Có đi mới thấy được
Đất nước mình đẹp ghê
Càng đi càng mê mẩn
Dẫu già rồi vẫn... “phê”!

(Đi Sài Gòn chơi tránh rét)

Va-len-tin giờ...

Posted on 17/02/2016

Va-len-tin giờ không đi cùng em
Rong ruổi đường tình, lối vắng.
Không còn Sô-cô-la và hoa
Không còn thì thầm lời yêu mơ mộng nữa

Va-len-tin giờ là Ông-là Bà, với cháu nhỏ kể bên...

Va-len-tin giờ không đi cùng em
Tình yêu giờ kết thành tình thể
Tình yêu giờ hay xưa cũng thế
Dù chỉ riêng mình hay với cháu kể bên

Va-len-tin giờ, vẫn anh và em...

Valentine năm 2016.

Bà và Cháu

Posted on 16/03/2016

Chỉ là Bà và Cháu thôi mà
Nào có gì đặc biệt đâu để viết ra?
Làm sao để thành bài thơ được
Ngoài kia nó đang hỏi dồn: “Bà đâu rồi ta?”

Tôi lặng lẽ quan sát Bà và Cháu
Trong thăm sâu thấy một niềm xúc động
Vì tình thương vô điều kiện và bản năng
Bà dành cho cháu...

Tôi ngạc nhiên khi bà dặn con trai
“Dù hoàn cảnh nào cũng không được đánh Cháu
Khi con còn bé mẹ chả bao giờ đánh cả.
Nên giờ con phải luôn nhớ vậy, nghe chưa?”

Ông Bà bận bịu khi con cháu ra thăm
Nhưng căn nhà luôn ngập tràn hạnh phúc
Thăm sâu trong tôi là niềm xúc động
Trước tình cảm Bà và Cháu với nhau...

Hà Nội 11/3/2016

Chụp hôm về quê 17/4/2016 sau chuyến đi Hàn Quốc. Ra đợt này thì bị cảm, viêm họng sốt cao hơn 39 độ. Bác Huyền ngồi cạnh, tuổi Tân Ty (1941, hơn mình đúng một giáp) mà trông vẫn mạnh vậy. Bên cạnh bác là Văn Sĩ, hàng xóm nhà bác và Ku Sơn, thượng tá, con trai cả của bác. Người đàn bà đẹp ngồi cạnh khỏi cần giới thiệu. Haha...

Cáo tật thị chúng

Posted on **23/04/2016**

(Tự cảm thán)

Cái tội mình đã Già rồi
Nhưng vì ham sống như thời Thanh niên
Một ngày trời bất thành linh
Giáng cho trận cúm để mình tỉnh ra

Soi gương mới biết tuổi già
Đang sập sập đến như là cơn ngẫu
Dẫu rằng biết thế là đau
Nhưng mà đành chịu, biết cầu kêu ai?

*“Cầu trời, hương khói gió bay
Khán đất, đất chín tầng dày lặng im”*

(Hai câu sau mượn của nhà thơ Chu Vĩnh Phương-Tít bài mượn của Mãn Giác Thiền Sư. Khổ, hai thứ hay nhất lại là của đi mượn. Haizaa...)

Comment của bác Phạm Ngọc Huyền:

Bác Huyền Comment bài trên Facebook:

- Đồi lại bài "Tự cảm thán" của Phạm Ngọc Hùng (đổi nội dung):

Tuổi già chẳng phải đi tìm
Tự dung "hấn" đến, nhưng nhìn không ra
Bởi mình thắm thịt đỏ da
Cho nên cứ ngỡ như là đang xuân

Ai hay mình đã lục tuần
(Và còn có lẽ mấy lần nhất niên)
Không còn cái tuổi xung thiên
Xem ra sức vóc vẫn bền, vẫn dai

Nhìn lên thì chẳng bằng ai
Nhìn xuống lại thấy mấy ai bằng mình
Một lòng một dạ đỉnh ninh
Hãy vui về sống là rinh vàng về

Đáp lại bài đồi của bác Phạm Ngọc Huyền:

Cảm ơn bác đã động viên
Chứ em chỉ được cái hên tinh thần
Tức là tuy ngoại lục tuần
Nhưng xem ra vẫn đôi phần... ham chơi

Còn riêng cái khoản con người
Trông cò hương vậy sao đòi so đo?
Vậy nên khi ốm bất ngờ
Cũng ghê cái mặt, cũng đơ cả người...

Nhưng rồi cứ nghĩ mà coi
Vui sống thì tốt, hay ngồi ôm lo?

Cảm ơn Bác đã nhắc cho.

(23/4/2016)

Câu thơ hay

Posted on 25/04/2016

Bình bài thơ “Chị tôi” của Nhà thơ Chu Vĩnh Phương rồi, tôi riêng vẫn cứ vương vấn mãi hai câu kết rất hay của anh. Và tôi luôn định hễ có dịp là bình riêng đôi dòng về nó nhân nói về những câu thơ hay...

Hai câu kết bài “Chị tôi” của anh:

*“Cầu trời, hương khói gió bay
Khán đất, đất chín tầng dày lặng im”*

Vậy, sao lại cho rằng đây là hai câu thơ hay? Có lẽ, câu thơ được coi là hay, ngoài việc nó gắn kết chặt chẽ và logic với toàn bài, nâng tầm bài thơ lên, nó phải là câu thơ hay khi đứng riêng một mình. Câu thơ hay nếu nó ẩn chứa hiển hiện và cả tiềm tàng những tầng sâu ý nghĩa mà ai đọc cũng dần nhận ra, nếu tìm hiểu kỹ về nó. Và càng tìm hiểu, càng thấy các thông điệp mà nó chuyển tải rất rõ ràng, không thể nhầm lẫn. Là những câu thơ mà bao trọn những ám chỉ thông qua các điển cố (như trong Truyện Kiều), hay ca dao, tục ngữ, thành ngữ... trong dân gian.

Có rất nhiều ví dụ về câu thơ hay trong Truyện Kiều, nhưng không phải sẽ đề cập kỹ trong bài này. Ở đây, ta chỉ tạm nhắc đến một ví dụ. Ngay mở đầu, đã là *“Trăm năm trong cõi người ta/ Chữ tài, chữ mệnh khéo là ghét nhau”*. Đây chính là quan niệm của người xưa bên Tàu: *“Tài mệnh tương đố”*. Trăm năm là nói một kiếp người. Mở đầu câu chuyện về một kiếp người có tài nhưng bạc mệnh. Tài và Mệnh không song cùng. Tài nhiều thì Mệnh bạc hay Mệnh khổ, theo quan điểm người xưa...

Riêng ở hai câu thơ trên, mỗi lần chạnh nhớ đến Chị, nhà thơ – là em trai – lại xót xa, muốn “cầu trời, khán đất” cho Chị được chút may mắn trong cuộc đời còn lại, như cái cách dân gian vẫn thường làm thế. Mà “cầu trời” thì phải thắp hương để “thỉnh” Ngài hiển hiện. Kiều như *“Thắp hương lên hỏi ông Trời”*. Nhưng có vẻ như nhà thơ không tin là ông Trời nghe được. Có câu *“Lời nói gió bay”*, hay *“Gió thổi ngoài tai”* để ám chỉ sự thất bại khi kêu cầu. Và câu thơ *“Cầu trời, hương khói gió bay”* đã gói trọn những hàm ý đó.

Lại có câu *“Bảy tầng đất, chín tầng trời”*, hay *“Ba tầng đất, bảy tầng trời”* (Ba thước đất là sâu, chín tầng mây là cao), vậy thì khi “khán đất”, nhà thơ cho rằng đất cũng chẳng nghe. Có câu: *“Kêu trời, trời chẳng thấu, hỏi đất, đất không hay”*. Câu *“Khán đất, đất chín tầng dày lặng im”* cũng đã bao trọn tất cả những hàm ý ấy. Thậm chí, tác giả còn nâng lên một kích cỡ mới, tận *“Chín tầng dày”* như để khẳng định sự vô vọng khi “khán đất”...

Hai câu thơ trên, rõ ràng ôm trọn trong mình những giá trị có tính ám chỉ gần gũi của ca dao, tục ngữ, lễ thói, nếp nghĩ... trong dân gian. Và do đó, nó cứ ngân nga mãi trong lòng người đọc là vì vậy...

Tản mạn tháng Năm

Posted on **04/05/2016**

(Khi ngõ phố khô vàng màu nắng)

Tháng Năm tới để nắng vàng bồi rôi
Rồi khẽ khàng đặt nhẹ bước chân phiêu
Trên ngõ vắng lồi mòn như khô vôi
Và trên cây, chim hát khúc ca yêu...

Nếu không hết mùa Thu vàng ảm đạm
Sao mùa Đông giá buốt dám quay về?
Nếu không đợi mùa Xuân phai sắc lá
Hạ có vàng màu nắng ngõ phố kia?

Hãy cứ đợi, chờ vôi vàng bạn nhé
Có cầu mong, xin hãy cứ tự nhiên
Cái gì đến, tất cả rồi sẽ đến
Dẫu ngõ ngang bồi rôi phút đầu tiên...

5/2016

Xung quanh bài thơ này:

Comment sau bài thơ trên Facebook:

- **Phạm Ngọc Hùng-1:** Bác Phạm Huyền, bậc thầy thơ lục bát không comment vào bài thơ này, mà nhân nói chuyện qua điện thoại khen rất nhiều, chỉ không thích từ "run rẩy". Tôi đọc lại bài thơ (mà tôi đã sửa đôi lần, dù chỉ vài từ ở các câu) thấy có hai nơi có từ "run rẩy" là:

(1) Ở khổ thứ hai:

"Nếu không hết mùa Thu vàng ảm đạm
Sao mùa Đông run rẩy dám quay về?"

(2) và ở khổ cuối:

"Cái gì đến, tất cả rồi sẽ đến
Dẫu ngõ ngang run rẩy phút đầu tiên..."

Bỗng giật mình vì quả là từ "run rẩy" ở khổ cuối không hợp với ý mình định nói, phải chũn thành "bối rối" thì hợp hơn. Riêng "run rẩy" ở khổ đầu thì hợp, vì muốn ám chỉ cái rét mùa Đông, vốn khiến người ta co ro run rẩy mà...

Xin được cảm ơn bác Phạm Huyền, Và nhân đây, tại hạ xin thay chữ "run rẩy" ở khổ cuối thành "bối rối".

Và khổ cuối bài thơ sẽ là:

"Hãy cứ đợi, chớ vội vàng bạn nhé
Có cầu mong, xin hãy cứ tự nhiên
Cái gì đến, tất cả rồi sẽ đến
Dẫu ngõ ngang bối rối phút đầu tiên..."

- **Phạm Ngọc Hùng-2:** Sửa xong rồi, tôi lại thấy có gì đó không ổn. Thì ra, ngay cả chữ "run rẩy" ở khổ thứ hai mà ám chỉ rét mướt cũng khiên cưỡng, thậm chí là rất dở, "run rẩy" có lẽ chỉ duy nhất chỉ sự sợ hãi mà thôi?

Vậy là tôi lại quyết định thay bằng "giá buốt".

Và khổ thứ hai giờ sẽ là:

"Nếu không hết mùa Thu vàng ảm đạm
Sao mùa Đông giá buốt dám quay về?
Nếu không đợi mùa Xuân phai sắc lá
Hạ có vàng màu nắng ngõ phố kia?"
Xin cảm ơn bác Phạm Huyền

- **Bác Phạm Ngọc Huyền:** Chú Hùng thân mến ! Giờ thì hay thật rồi chú ạ
Thế mới biết cái tài của người làm thơ là ở chỗ nắm bắt được nhiều từ " đồng nghĩa khác âm ", nói cách khác là " phải giàu vốn từ " , muốn thế , chỉ có cách là đọc nhiều đi thực tế nhiều , ghi chép nhiều và không ngừng học hỏi mọi người .. Đây là theo thiên ý của anh .
Còn một yếu tố vô cùng quan trọng là phải có chút năng khiếu nữa (anh nói vậy có vẻ như múa rìu qua mắt thợ , mong chú hết sức thông cảm nhé)

- **Phạm Ngọc Hùng-3:** Cảm ơn bác ạ. Từ khi post một bài viết lên (thơ hoặc tản văn) em vẫn thường đọc lại và sửa liên tục. Nếu để ý, bản bây giờ so với bản đầu tiên có nhiều từ đã được thay thế... Duy có từ "run rẩy" mà anh góp ý thì chỉ sau khi anh nói em mới đọc lại và thấy dở tệ... 😊 May quá đã kịp thay đi. Anh nói rất đúng, làm thơ rất khó, cùng lắm chỉ ra bài thơ có vần thôi, hay hơn một bước là có cảm xúc, nghĩa là người đọc rung động được như người viết. Thơ hay, ngoài những điều đó, phải là chất chứa rất nhiều hàm ý mà ít lời, nhưng đọc là hiểu đúng, càng đọc càng thấm ra những ý mới mà nhà thơ gửi gắm trong từng câu thơ...

- **Diễm Tuyết:**

Tháng năm cũ
Người làm thơ
Tháng năm nay
Người post lại
Vẫn còn ru
(Như Haiku)

- **Phạm Ngọc Hùng-4:**

Tháng năm cũ
Người làm thơ
Dù làm ngơ
Vẫn được nhắc
Ai thắc mắc
Hỏi Ép Bê
(Đừng mơ đê)

Hêhê...

*****

- **Phạm Ngọc Hùng-5:**

Hôm qua không nắng-Hôm nay nắng
Tháng Năm e lệ khép hàng mi
Nụ hôn tươi thắm còn vương má
Mở mắt ra rồi, ai đã đi?

4/5/2016

Thơ hay

Posted on 12/06/2016

Bài thơ hay, trước tiên phải “sạch sẽ”, theo nghĩa vần điệu phải liền lạc, không thể trúc trắc khó đọc. Mà muốn liền ý liền mạch, lại xuôi vắn, ắt phải có từ tương đương về nghĩa thay thế từ diễn đạt ý. Dù vậy, đó mới chỉ tạm gọi là thơ. Người mới tập làm thơ thường cố gắng đạt đến “đẳng cấp” này.

Trên một bậc, là bài thơ ngoài việc phản ánh trung thành cảm xúc của người viết, còn phải qua đó kích hoạt được cảm xúc của người đọc, khiến cho họ bất giác thấy rung động, hết cái rung động mà tác giả có được trước khi viết ra thành thơ...

Trên một bậc nữa, ngoài hai bậc trên, từng chữ, từng câu trong bài thơ phải hàm chứa vô vàn ý tứ mà tác giả gửi gắm, nhưng người đọc nhất thời không nhận diện hết được. Chỉ mỗi lần đọc đến, suy ngẫm kỹ càng, mới lại ngộ ra từng chút một, để rồi xuýt xoa tâm đắc.

Hoặc cả câu thơ, thậm chí là từng chữ gợi liên tưởng đến mệnh mang ý nghĩa của dân ca, tục ngữ, lễ thói, phong tục, điển cố... Để hiểu đúng ý câu đó nói về cái gì, hay ám chỉ điều gì...

12/6/2016

Lên chùa

Posted on 20/06/2016

(Tặng thầy Minh Pháp và lớp Báo chí Khóa 3)

Lên chùa chẳng nhật “lá đa”
Nhật đôi câu hát là đà “người ơi...”
Su thầy diu dặt lá lời
Cho người xưa cũ đứng ngồi không yên?

Ra về “bè một cảnh sen”
Nhũ lòng “đền hẹn lại lên” với chùa.

(P-N-H. Nhân 20 năm ngày nhập lớp Báo chí Khóa 3)

Khúc hát cũ

Posted on **15/08/2016**

Tôi lại về thời của chúng tôi xưa
Thuở mười tám đôi mươi em, tóc hát
Thuở ánh mắt em, trong tôi ngân điệu nhạc
Để tôi ngẩn ngơ hoài, như một kẻ tình si

Tình yêu là thời gian cứ trôi đi
Với ai đó, riêng với tôi chẳng vậy
Chim mãi hót trên vòm cây mê mãi
Giọt nắng cuối chiều cứ đậu mãi bờ vai

Tôi lại về cái thuở chẳng nguôi ngoai
Xa nhau chút là đã thao thiết nhớ
Vừa chia tay đã gửi vào trong gió
Dấu đôi dòng như chẳng thể chia xa

Tình yêu là cuộc đời hát khúc hoan ca
Với ai đó, và với tôi cũng thế
Dù cuộc sống vốn gập ghềnh dâu bể
Em vẫn cùng tôi đi suốt cuộc đời...

Tôi lại tìm về khúc hát cũ trong tôi
Em tinh khôi tuổi đôi mươi khao khát
Dẫu hai đứa tóc bây giờ đã bạc
Vẫn ngẩn ngơ hoài khúc hát cũ ngày xưa...

(Nhân 35 năm ngày cưới: 15/8/1981-15/8/2016)

Thơ đề ảnh (1)

Posted on 10/09/2016

1. Đại nội Huế

Còn đó lầu son gác tía
Đâu rồi xe ngựa dấu xưa?
Thềm vắng rêu vàng hiu quạnh
Một thời. Như giấc mơ trưa...

10/9/2016

2. Thôn Vỹ Dạ

Nương lội cũ anh về thôn Vỹ
Một chiều mưa trắng nước sông Hương
Bâng lảng sương vương... hồn thu thảo
Vời xa vọng lại... tiếng chuông buông...

10/9/2016

3. Tức cảnh

Thành thơ vô sự bên dòng thác
Mặc cho thiên hạ “vượt vũ môn”
Nửa dốc cuộc đời xuôi phía trước
Bảo rằng hơn thì đích thị hơn...

10/9/2016

4. Ảnh cũ

Vườn xưa trưa nắng. Em đôi tám
Anh hãy còn xoan. Dưới bóng cây...
Lời yêu vẫn vít nường trong gió
Em áo vương đầy hoa cỏ may

10/9/2016

Thấy lại một thời...

Posted on 27/10/2016

Ba mươi hai năm về lại Biên Hoà
Con đường “huyền thoại” có thể là đường băng cho tàu bay, giờ không thấy nữa?
Lạ lắm nên nhìn đâu cũng chỉ thấy... đường.
Dù trước mặt chỉ là Xa lộ mang tên Hà Nội?
Ba mươi hai năm trước chỉ là “thằng nhóc” ba một tuổi
Dẫu đã được coi là “nhi lập”, mà giờ nghĩ lại chỉ thấy... lôm côm?

Đeo lon Thượng úy, để lại cậu giai hai tuổi vào dạy ở Sài Gòn.
Học trò là một lớp kỹ sư người Kampot.
Lớp học vốn là khu doanh trại của lính Cộng hoà trong phi trường Tân Sơn Nhất.
Ngày đôi lần ra vào cổng Phi Long mé Lăng Cha Cả, ra ngã Tư Bảy Hiền...
Giờ nghe lại những địa danh như xa lắc lơ một thời xưa cũ.
Hoá ra thời gian cũng làm biến đổi cả địa danh
Dù địa danh vốn là vô thực?

Biên Hoà giờ tập nập người xe, phố phường đông đúc.
Người xưa giờ đã thấy phôi pha dù vẫn còn quen thuộc
Lối cũ năm nao giờ đã khác nhiều rồi.
Nắng chiếu trên những khu nhà xây mới, cuộc sống sinh sôi.
Không đếm được những gương mặt mới đã từng quen biết cũ...
*****

Ba mươi hai năm, còn nhớ để về,
Để thấy Biên Hoà một thuở...
Và để thấy mình không còn là mình nữa
Thấy cả một cuộc đời qua ký ức xa xăm...

Sài Gòn 21/10/2016

Nỗi niềm

Posted on 30/12/2016

(Thay lời anh rể TMT)

Em về với mẹ với cha
Để anh lẻ với chiếc nhà quạnh hiu

Để khi nắng sáng mưa chiều
Anh âm thầm với bao nhiêu nỗi buồn

Chẳng bao giờ hết nhớ thương
Để anh thấm nỗi đoạn trường không em

Xuống nhà. Im ắng. Lại lên
Ngẩn ngơ khi thấy bóng rèm khẽ lay...

30/12/2016
(Sau những lần nghe anh tâm sự)

Valentin này...

(Tặng Thầy Minh pháp của lớp BCK3)

Valentin này rủ nhau lên chùa
Nón quai thao để quên nơi phố thị
Giải yếm đào qua cầu hôm ấy
Bay mất rồi... Mẹ có tin không?

Mấy em lên chùa ríu rít với Sư ông
Mê câu hát với giọng trầm tha thiết
Câu quan họ chẳng như lời già biệt
Cứ níu chân người không nỡ rời xa

Valentin này không anh, không hoa
Em trốn phố lên với thầy Minh Pháp
Cùng với bạn bè, ngần ngại nghe tiếng hát
Ra về rồi mong đến hẹn lại lên...

(Tặng lớp Báo chí Khóa 3. 14/2/2017)

Nghe tin bác ốm

Posted on **16/04/2017**

(Kính tặng bác Phạm Ngọc Huyền)

Nghe tin bác ốm nặng
Vừa lúc bác... khô rồi.
Thấy mình vô duyên quá
Chẳng lường hết sự đời...

Bác thừa lên Phây-Búc
Cứ nghĩ chuyện thường thôi
Ai ngờ do bị ốm
Phải nằm bẹp một nơi

Hoá ra mình vô tâm
Nên đã không suy xét.
Đã có những đổi thay
Mà chẳng hề hay biết

Bác gần tám mươi rồi
Chẳng mấy khi đau ốm...
Hy vọng sau lần này
Sức khoẻ rồi lại ổn

Nhân lần này bác ốm
Nghĩ lại bỗng giật mình
Cuộc đời đầy bất trắc
Vẫn từng giờ vây quanh...

16/4/2017

Bị ốm

Posted on 20/05/2017

(Tự răn mình)

Bị trận ốm thật nặng
Là “biết mặt nhau” ngay
Lúc khoẻ cứ vênh váo
Cứ ra vẻ ta đây...

Làm người khi vấp ngã
Mới biết chẳng dễ dàng
Biết lúc nào dừng lại
Biết chớ có ngang tàng

Biết cuộc đời rất tạm
Được sống, hãy đàng hoàng
Đời cho gì hưởng nấy
Chớ có quá tham lam

Vì chỉ cần bị ốm
Là “biết mặt nhau” ngay
Là biết phải khiêm tốn
Từ tôn sống mỗi ngày...

14-21/5/2017

Sinh nhật Vợ

Posted on **10/07/2017**

(Tặng Vợ Hà Vân Anh)

Mua hoa sinh nhật Vợ
Nhưng Vợ đã mua rồi
“Trình chồng hơi bị kém
Nên Vợ không tin thôi...”

Cứ tưởng gì cũng giỏi
Hoá ra chuyện chọn hoa
Chắc mình còn kém tầm
Nên Vợ phải tranh mua

Ừ thôi, Vợ mua hộ
Vẫn là hoa của chồng
Vợ cắm hộ vào lọ

Chồng tặng. Vợ... phê không?

10/7/2017.

Thơ đề ảnh (2)

Posted on 08/09/2017

1. Ly vang trên đỉnh Bà Nà

Ly rượu đầy, ly rượu vui
Lên đỉnh Bà Nà uống chung đôi
Quanh mình lấp lánh vàng mây trắng
Dầu chẳng lên tiên cũng tới trời...

23/9/2013

2. Bà Nà Hill

Bà Nà sao gọi là Hill nhỉ
Cao vút tầng mây đòi tiếp đòi
Ai đi lên đó cho ta gửi
Một chút tình ta với gió trời...

- (Hill: đồi)

23/9/2013

3. Trong hầm rượu Bà Nà Hill

Nốt ly này nữa rồi thôi
Ngoài kia mây trắng lưng trời gió đưa
Bà Nà bầu rượu túi thơ
Say cho tới bến rồi đưa nhau về...

30/9/2013

4. Mưa Đà Nẵng

1.

Đà Nẵng mưa chiều trắng phố
Cho người Hà Nội chạnh buồn
Bữa ấy có người qua ngõ
Giấu nụ cười trong hoàng hôn...
9/9/2013

2.

(Trước nhà nghỉ Bộ quốc phòng)
Mưa chặn bước chân anh lại
Không cho đi dạo sông Hàn
Đà Nẵng mưa chi mưa mãi
Để buồn du khách tha hương...
10/9/2013

Thơ tình 8/3

Posted on [10/03/2018](#)

Chồng đi chợ mua hoa
Tặng mừng tám tháng ba
Nhưng trình hơi bị kém
Nên vợ... bắt ở nhà

Đành gửi tiền nhờ vợ
(Để lấy “hơi” của chồng)
Hoa mua về vợ cắm
Hỏi chồng “có đẹp không”

Ồ tất nhiên là đẹp
Năm nay sáu mươi rồi
Trông vẫn tươi, vẫn thắm
Như chỉ bốn mươi thôi...

Nhân tiện chúc vợ khoẻ
Luôn tươi tắn như hoa
Dù ngày thường cũng đẹp
Như ngày Tám tháng Ba...

(Chú Chitbon tinh ý lắm, nó bửu sao ông bà lại gọi nhau là “anh, em”? Hỏi: vậy bố mẹ gọi nhau là gì? Nó trả lời, là “chồng ơi, vợ ơi”. Lại hỏi: thế ông bà ngoại gọi nhau là gì? Nó trả lời, là “ông ơi, bà ơi”. Nếu biết đọc bài này, nó sẽ ngạc nhiên lắm?)

Sinh nhật vợ

Posted on [12/07/2018](#)

Sáu mươi năm trước, ngày này
Em sinh ra để đợi ngày gặp anh?

Trời xe một mối tơ duyên
Để anh tìm đến với em chung đường
Nay dù tóc đã pha sương
Vẫn thường nói ý, vẫn vương tơ lòng
Vẫn là chín đợi, mười mong
Vẫn trong tình ý, vẫn nồng men say...

Sáu mươi năm trước, ngày này
Em sinh ra để anh say trọn đời...

(10/7/1958-10/7/2018)

Thơ tặng mình

Posted on 16/11/2018

(Tranh thủ lúc chờ xem trận VN-Malai)

Hai mươi tháng mười một
Là ngày của năm xưa
Khi ta còn đi giảng
Còn sinh viên nóng chờ

Nay cũng ngày nhà giáo
Nhưng đã về hưu rồi
Đã không còn cảm giác
Trên bục giảng bồi hồi

Cùng với ta ra đi
Bao chàng trai, cô gái
Là sinh viên thuở ấy
Cũng rời xa mái trường

Hóa ra người thầy nhớ
Không phải ngày hôm nay
Mà là những kỷ niệm
Một thời gian đong đầy

.....

Giờ đây ngồi nhớ lại
Những ký ức năm xưa
Những ngày trên bục giảng
Tặng mình mấy vần thơ...

16-11-2018

Phong lan nở...

Posted on 13/04/2019

Ban mai lên sân thượng
Bắt chợt một nhành Lan
Nở bừng trong nắng sớm
Khiến lòng ta rộn ràng

Khiếm tốn trong góc hẹp
Vớ xì xì dây đeo
Mà sao tinh khôi thế
Hai tâm hồn trong veo...

Sáng sớm 13/4/2019

Về lại Lạng Sơn

Posted on 02/05/2019

Bốn mấy năm về lại Lạng Sơn
Cầu Kỳ Cùng không còn nghe câu hát lượn
Không bóng mấy ngọn soi gương làm dáng
Rồi tách từng đôi đi với câu hát Then...

Nhớ về với Lạng Sơn nghe anh
Nơi lưu dấu tuổi hai mươi ta đó
Bầu rượu nắm nem quên em gái nhỏ
Ở hậu phương luôn vẫn ngóng chờ

Bốn mấy năm rồi quay lại, ngân nga
Chiều xế mặt trời in dòng sông bạc
Có lẽ lâu rồi nên ta đi lạc
Cứ mãi tìm hoài một thuở đôi mươi...

(Vinpearl Hotel Lạng Sơn - Những ngày cuối tháng 4/2019)

Em vẫn là em
Anh vẫn đây

(Nhân 38 năm ngày cưới)

Cũng vườn trưa vắng xôn xao nắng
Chỉ khác ngày xưa dưới bóng cây
Anh chẳng còn xoan em đôi tám
Em vẫn là em, anh vẫn đây...

Bóng cây vừa vút qua ngoài cửa
Gửi vội vào song chút nắng bay
Ba tám năm rồi nhanh quá nhỉ
Em vẫn là em, anh vẫn đây...

15/8/1981—15/8/2019

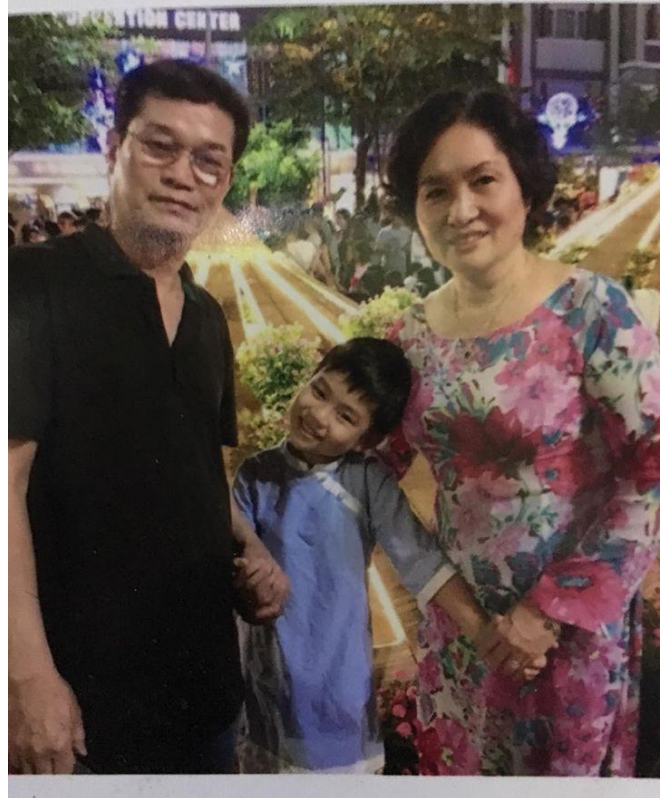
Nuối tiếc

Posted on 21/12/2019

(Khi xem lại những clip về CB hồi bé tý)

Có khi nào ta bỗng dưng nuối tiếc
Khi ngắm nhìn những kỷ niệm qua rồi?
Có khi nào ta bỗng dưng bất gặp
Tự trong tim những thôn thức khôn nguôi?

Ta đã ngắm những dáng hình thơ bé
Những ngây thơ thân thiết ngày nào
Và nuối tiếc thời gian không quay lại
Để con tim cứ mãi nôn nao...

Mau Tuat 2018 @Saigon

Khi bỗng hiểu thời gian không quay lại
Khi mãi xa những kỷ niệm một thời
Là bỗng thấy con tim như thắt lại
Là nỗi buồn gặm nhấm mãi không thôi.

Cũng là lúc ta thấy mình bất lực
Thấy cuộc đời bỗng chốc hóa phù du
Thấy thương-nhớ- ghét-yêu... là giây lát
Vút qua rồi chẳng để lại gì đâu?

P-N-H 21-12-2019

Thơ chiều cuối năm

Posted on 01/01/2020

Cuối năm lên Niu Phét
Thấy nhiều người viết hay
Tự dung thấy ngứa ngáy
Ừ thì cứ xuống tay

Đầu tiên gỡ cái tít
Bài “THƠ CHIỀU CUỐI NĂM”
Rồi vừa gỡ vừa nghĩ
Chả thấy hứng ghé thăm

Mà làm gì cũng thế
Không hứng làm sao làm?
Nhưng đã nhớ đặt bút
Dừng lại làm sao đang...

Ngoài kia chiều đang xuống
Thiên hạ như vội vàng
Người xe như mắc cửi
Đua với ngày cuối năm

Một năm mười hai tháng
Một tháng ba mươi ngày
Một ngày hai bốn tiếng
Tạo hoá thiệt là hay

Nếu không ra cái hạn
Để biết mà cố lên
Tháng ngày không phân biệt
Có lẽ khỏi người... điên?

Cuối ngày phải được nghỉ
Cuối tháng phải có lương
Cuối năm phải có Tết
Để kỳ nghỉ dài hơn

Vậy là người ta sống
Vói hy vọng từng phần:
Từng chút, từng chút một
Cứ tận hưởng dần dần...

Ngoài kia màn đêm buông
Ngày dần đến giao thừa
Một năm mới sẽ đến
Bạn đã sẵn sàng chưa?

Cuối cùng thơ cũng kết
Bài dù dở dù hay
Năm mới tôi chúc bạn
Niềm hạnh phúc tràn đầy.

01/01/2020

HẾT (bắt chước kết thư của Chitbon)

Chia tay tháng 5

Posted on [02/05/2020](#)

(Chép từ một comment)

Hôm qua không nắng,
Hôm nay nắng.
Tháng Năm e lệ khép hàng mi
Nụ hôn tươi thắm còn vương má
Mở mắt ra rồi, anh đã đi?

2/5/2020

Ánh sáng

Posted on 09/06/2020

(Tức cảnh. Chiều...)

Đã thấy hoàng hôn nơi mắt trông
Thời gian hắt bóng xuống hư không
Đã thấy vàng phai nơi bóng lá
Ráng chiều hay chỉ mới hừng Đông?

9/6/2020

Bình minh số trần trà

Posted on **01/07/2020**

(Sáng sớm một tuần trà)

Buổi sáng năng đi bộ
Mặc sức mồ hôi tuôn
Về nhà tắm nước mát
Cảm thấy đời tươi hơn?

Thành thơ chờ sôi nước
Thưởng thức một tuần trà
Bình minh reo ngoài cửa
Chim trong vườn hát ca...

30/6/2020

Thu Hà Nội

Posted on 14/11/2020

Hồ Gươm mờ trong sương chiều
Dập dìu người đi dạo phố
Lá vàng rơi trên lối nhỏ
Chuông chiều rơi trong thinh không...

Người về nhớ mùa Thu không?
Hà Nội Thu vàng mấy độ
“Bữa ấy có người qua ngõ
Sau lưng thêm lá rơi đầy...” (*)

(14/11/2020. Phố đi bộ một chiều Thu)

Ghi chú: (*): Lấy cảm hứng từ 2 câu thơ của Nguyễn Đình Thi:
“Người ra đi đâu không ngoảnh lại
Sau lưng thêm nắng lá rơi đầy”

Sinh nhật cháu

Posted on **19/01/2021**

*(Đề tặng Phạm Anh Minh.
Lên 8t vào ngày 22/1/2021)*

Mỗi năm thêm một tuổi
Cháu đã dần lớn lên
Ông bà theo năm tháng
Cũng đã dần già thêm.

..

Những năm còn thơ bé
Quanh quần bên ông bà
Cháu là mặt trời nhỏ
Sưởi ấm cho cả nhà

Hai tuổi cháu đi xa
Vào Nam theo bố mẹ
Chưa biết rằng như thế
Là mang mặt trời đi?

Những ngày đầu không ngủ
Vì vắng cháu kể bên
May mà còn được gặp
Tiếng với hình thường xuyên

Khi còn chưa đi học
Mỗi năm một vài lần
Cháu lại ra Hà Nội
Hoặc ông bà vào thăm

Từ khi tròn sáu tuổi
Cháu phải đi học rồi
Ông bà chỉ được gặp
Dịp cháu nghỉ hè thôi

Vào những ngày sinh nhật
Dù chỉ gặp qua hình
Ông bà vui khi thấy
Cháu không ngừng lớn nhanh

Năm nay lên 8 tuổi
Cháu lớn bỗng lên rồi...
Lại nhớ hồi còn bé
Như vừa mới đây thôi.

Sắp đến ngày sinh nhật
Ông nhờ bố mua quà
Rồi yêu thương ngồi gõ
Tặng kèm mấy vần thơ.

(2013-2021)

Răng giả

Posted on 14/02/2021

Làm được bộ răng giả
Sửng quá nhe răng cười
Ai ngờ mười bốn tháng
Đã gặp sự cố rồi

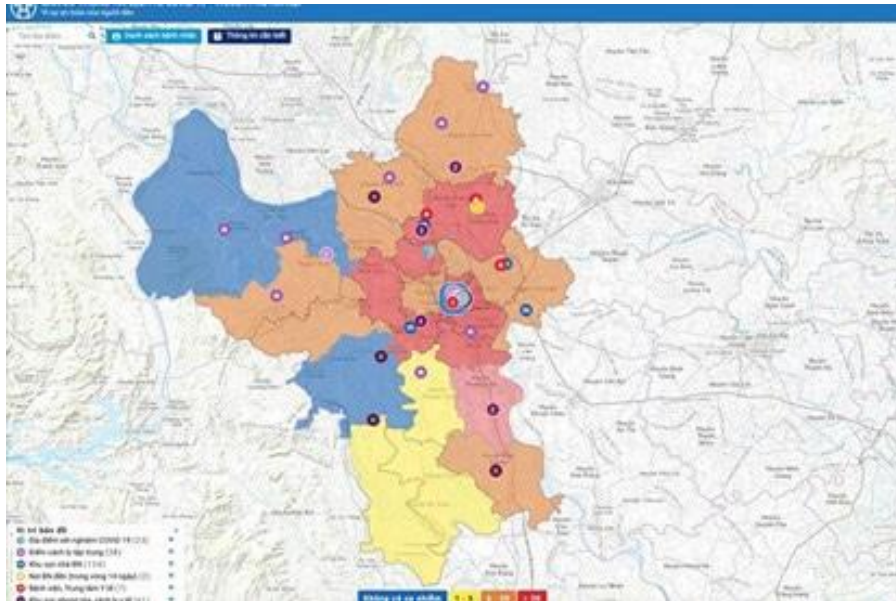
Cả hàm răng không sao
Vẫn long lanh như mới
Riêng cái đế móc vào
Than ôi, vừa bị gãy.

Một cái móc bé tý
Như chẳng quan trọng gì
VẬY mà giờ bị gãy
Cả hàm nghĩa lý chi?

Mấy ngày Tết ăn cháo
Mong “Nhà răng” đi làm
Nhưng thiên hạ vẫn nghi
Bao giờ mới có răng?

Việc qua rồi mới biết
Đừng khoe cái hàm răng
Mà lờ đi cái móc
Có ngày đổi nhãn... răng.
Ban-Kăng!!!

Mùng 3 tết con Trâu 2021

Mây mù ngôn ngữ.

Posted on 04/09/2021

Nhân những tháng ngày dịch Covid hoành hành

Xoá tan lớp mây mù ngôn ngữ
Các loại “Vùng” rối rắm tâm ta
Sừng sững đứng một tường thành góm ghiếc
Vẫn Xê Tê Mười Sáu (CT16) thôi mà...

Dù có cộng, có trừ chi chằng nữa
Vẫn giữ nguyên một thực tế đen sì
Bao chết chóc vẫn chực chờ đâu đó
Hy vọng rồi. Lập tức lại tan đi.

Đành an ủi cái thời mình đang sống
Đã từng nhìn câu chuyện mỗi nghìn năm
Những cái chết hãi hùng và ngạo nghễ
Nhe răng cười nổi khiếp sợ nhân gian.

(Từ 6/9/2021, đơn giản là vẫn CT16 nha quý zị.)

Thơ cuối năm

Posted on [31/12/2021](#)

Cuối năm trước làm thơ
Cuối năm nay... làm lại
Cũng là thơ CUỐI NĂM
Qua một năm nếm trải...

Một năm sức khỏe tốt
Mọi sự vẫn an yên
Dẫu vừa thêm một tuổi
Thấy vẫn còn... thanh niên?

Dẫu ngoài kia giông tố
Cuộc sống đầy gian truân
Một năm mà Covid
Gây muôn vàn khó khăn.

Cũng may năm về cuối
Tình hình như đỡ hơn?
Ít ra là cuộc sống
Đã gần với bình thường

Không còn phong tỏa nữa
Không sợ bóng Công an
Người dân được ra chợ
Mua bán như bình thường

Sáng sớm được đi bộ
Mấy vòng quanh bờ hồ
Không sợ nghe loa gọi
“Mấy ông kia về cho”

Hoá ra là hạnh phúc
Thật đơn giản bất ngờ
Là được sống như cũ
Covid chẳng cần lo

Cuối năm nay khép lại
Một năm mới mở ra
Cầu mong cho mọi sự
Yên vui đến mọi nhà.

31/12/2021.

Năm mới

Posted on **01/01/2022**

Cuối năm bị giam lỏng
Ba bảy hai một ngày
Đầu năm đi chơi phố
Hồ Gươm sương giăng bay...

Một năm vừa khép lại
Với bao nổi truyên chuyên
Bao gia đình khôn khó
Sẽ chẳng bao giờ quên?

Thời gian không dừng lại
Năm mới đã đến rồi
Mang bao niềm vui tới
Chuyện buồn qua mau thôi...

1/1/2022

Thơ cuối năm 2022

Posted on [31/12/2022](#)

Đang là những giờ cuối
Năm Hai nghìn hai hai
Lại ngồi gõ điện thoại
Nghĩ về một năm dài...

Một năm đầy biến động
Nhưng toàn chuyện ngoài kia
Riêng nước mình khá ổn
Nên chẳng ảnh hưởng gì?

Sang năm tròn bảy chục
Là tuổi Cổ lại hy
Vẫn lắng nghe cơ thể
Chưa thấy vấn đề gì

Nghĩa là vẫn còn khoẻ
Để không phải lăn tăn
Về vấn đề bệnh tật
Như cái lẽ phải bàn?

Nghĩa là sang năm tới
Cứ lo chuyện ăn chơi
Có chỗ nào thú vị
Là đặt vé đi thôi

Suy cho cùng cuộc sống
Một khi đã hưu rồi
Hãy cố mà tận hưởng
Không cố được đành... thôi

Một năm nữa lại tới
Cây nẩy lộc đâm chồi
Nhân đây xin chúc phúc
Tới tất cả mọi người.

(Thơ Con cóc cuối năm 2022)

Ngày ấy...

Posted on 26/02/2023

(Nhân FB nhắc lại bài viết cũ)

Ngày ấy xa rồi em nhi
Thở em đôi tám má hồng
Anh hãy còn xoan mơ mộng...
Cái thời em hãy còn không (1)

Trời xe duyên mình hai đứa
Một ngày nên vợ nên chồng
Hơn bốn mươi năm rồi nhi
Bên nhau hương lửa vẫn nồng...

24/2/2023

Miền ký ức

Posted on 14/12/2023

Đưa cháu đi học qua cầu Cả Cấm
Thoáng nhìn ra sông nước mênh mang
Như bỗng chạm phải miền ký ức
Cả tuổi thơ sống dậy, ngập tràn...

Nơi ấy quê mình cũng miền sông nước
Những buổi trưa tụ tập tắm sông
Chia phe đánh trận hét hò khản tiếng
Mấy chục năm sau... vợ vẫn nhớ mong?

Bỗng thấy lạ khi tuổi mình thất thập
Tương chừng như không thể động lòng
Mà bỗng chiều nay như chợt thức
Cả một miền ký ức mênh mông...

Phú Mỹ Hưng-Q7-Chiều 9/12/2023.